BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 182 • Nisan / Nîsan 2019 • Fiyatı / Biha: 5 TL

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE) 11. KONGRESİNİ YAPTI!

Vardık, varız, varolacağız!

Yaşasın sömürüsüz, sınırsız, sınıfsız yeni bir dünya için mücadelemiz!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
Postale No: 287, 67000 France

İnternet: **www.bolsevikparti.org**
E-Mail: **info@bolsevikparti.org**

Fiyatı: 5 TL, £ 2.50, 3 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır. Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz. Adreslerimiz şöyledir:
https://**twitter.com/BolsevikP**
https://**twitter.com/BolsevikD**
https://**twitter.com/SterkaB**

BOLŞEVİK PARTİ'NİN 11. KONGRESİ BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de ve bütün dünyada sömürüsüz bir Yeni Dünya için; sosyalizm/komünizm için mücadele eden yoldaşlar;

Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin bütün milliyetlerinden işçi ve emekçiler;

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar,

Sözümüz size!

Bolşevik Parti'miz 11. Kongresi'ni kısa bir süre önce başarıyla gerçekleştirdi.

Bütün parti örgütlerinden seçilerek gelen kadın ve erkek delege yoldaşlarımızın ve kardeş örgütümüz Bolşevik İnisiyatif Almanya'dan gelen temsilcinin katılımı ile gerçekleştirilen 11. Kongre'miz 2015-2019 arasındaki dört yıllık dönemde yaşanan ekonomik ve siyasi gelişmeleri değerlendirdi. Bu dönemde partimizin yaptığı çalışmaları siyasi ve örgütsel gelişmemizi özeleştirel biçimde değerlendirdi. Kongre'mizde 10. Merkez Komitesi'nin daha önce parti tartışmasına sunduğu Siyasi Rapor ve Faaliyet Raporu üzerine verimli tartışmalar yürütüldü. Siyasi Rapor ve Faaliyet Raporu, tartışmalar temelinde karara bağlanan belli değişiklikler/eklerle ve bazı noktalarda azınlık şerhleriyle Kongre'miz tarafından onaylandı. Daha önce parti tartışmasına sunulmuş olan değişik konulardaki karar tasarıları

Kongre'miz tarafından tek tek ele alınarak sonuçlandırıldı. Kongre'miz önümüzdeki dönem için çalışma planı konusunda da ilerletici tartışmalar yürüttü ve tavsiye kararları aldı. Kongremiz yeni dönem için Merkez Komitesi'nde yer almak isteyen adayların kapsamlı bir değerlendirilmesi temelinde yapılan seçimlerle, 11. çalışma dönemi için Merkez Komitesi'ni seçerek çalışmalarını tamamladı.

SAVAŞI ÖNLEMENİN YOLU: İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEVRİMLER…

Kongre'miz bütün dünyada emperyalist güçlerin dünyayı yeniden paylaşmak için dalaşmalarının yoğunlaştığı bir dönemde yapıldı. Emperyalist dünyada güç dengelerindeki büyük değişiklikler kaçınılmaz olarak, emperyalist güçlerin arasındaki çelişmelerin keskinleşmesini ve dünyanın yeniden paylaşılması dalaşlarının yoğunlaşmasını beraberinde getirdi, getiriyor. Bu dalaş şimdilik emperyalist büyük güçlerin değişik ittifaklar içinde birbirlerine karşı doğrudan savaş yürüttükleri bir dünya savaşı biçiminde yürümüyor. Şimdilik emperyalist büyük güçlerin birbirlerinin nüfuz alanlarını ele geçirme mücadelesi ekonomik ambargolar/ticari savaşlar ve dünyanın değişik bağımlı ülkelerinde yerli işbirlikçiler üzerinden yürütülen temsilci savaşları, yargı darbeleri, askeri darbeler vs. üzerinden yürüyor. Fakat emperyalist dünya hızlı adımlarla bir üçüncü dünya savaşına doğru ilerliyor. Değişen güç dengelerine uygun bir yeniden paylaşımın emperyalizm şartlarında savaşsız olabileceği en iyi hâlde tehlikeli boş bir hayaldir. Emperyalist yeni bir dünya savaşı yönünde gelişmeleri durduracak, dünyayı, insanlığı emperyalist savaşlardan kurtaracak olan tek şey Bolşevik devrimlerdir. Bugün giderek büyüyen bir dünya savaşı tehlikesine karşı barışı savunma mücadelesinde komünist devrimcilerin görevi yorulmaksızın bu gerçeği barışsever kitleler içine taşımaktır. Kongre'miz bir kez daha bu görevin altını çizdi.

GELİŞEN IRKÇILIĞA VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE KAPİTALİZME KARŞI MÜCADELENİN BİR PARÇASI OLARAK YÜRÜTÜLMELİDİR…

Emperyalist yeni bir dünya savaşına hazırlığın tek tek ülkelerin iç siyasetine yansıması hemen bütün ülkelerde ırkçılığın ve faşizmin gelişmesi biçiminde oluyor. Sosyal emperyalist kampın çöküşü ertesinde ilan edilen "Komünizmin sonu", "Totalitarizme karşı liberal demokrasinin zafer çağı", "Tarihin sonu" vs. yalanlarının yaldızları kısa süre içinde döküldü. Son dört yıldaki gelişmeler emperyalist dünyada ırkçılığın geliştirilmesi temelinde bir sağa kayışın, "güçlü lider" arayışlarının ve ırkçılığın azdırılması temelinde faşizmin gelişmesinin giderek esas yönelim olarak belirginleştiğini gösteriyor. En demokratı da dâhil, bütün emperyalist/kapitalist ve bağımlı ülkelerde egemenler "terörizme karşı mücadele" yalancı bayrağı altında ırkçılığı körüklüyor. Kazanılmış hakları her geçen gün daha fazla ellerinden alınan emekçi kitlelerin büyüyen öfkesi kışkırtılan ırkçılık temelinde "biz"den olmayanlara "öteki"lere karşı yönlendiriliyor. Batılı emperyalist ülkelerde ırkçılık en başka İslam düşmanlığı ve antisemitizm biçiminde ge-

liştiriliyor. Egemenlere karşı eylemler, Fransa'da Sarı Yelekliler eylemlerinde görüldüğü gibi, açık terörcü yöntemlerle bastırılıyor. Gelişen sivil ırkçı faşist örgütler devletler tarafından göz yumularak, birçok hâlde açıkça da desteklenerek güçlendiriliyor. Gerici burjuva demokrasisinin hâlâ hüküm sürdüğü ülkelerde burjuvazi savaş hazırlıklarında faşist tipte yönetim opsiyonunu da hazırlıyor. Bu bağlamda da tabii ki bu gelişmelere karşı tepkiler, direnişler de büyüyor. Komünistler açısından görev ırkçılığa ve faşizme karşı gelişen haklı mücadeleler içinde, ırkçılık ve faşizmin kapitalizmle bağını göstermek, gerçek bir antiırkçı-antifaşist mücadelenin emperyalist kapitalist sistemi bir bütün olarak karşısına alması gerektiği düşüncesini bütün araçları kullanarak yaygınlaştırmaktır. Kongre'mizde bir kez daha bu gerçek vurgulandı.

KAPİTALİZM BÜTÜN DOĞANIN DA DÜŞMANIDIR…

Son dört yıldaki gelişmeler emperyalizmin yalnızca işçi emekçi düşmanı bir sistem değil, aynı zamanda bütün doğanın düşmanı bir sistem olduğunu açıkça gösterdi. Birbiri ardına gelen yıkıcı iklim anormallikleri, kapitalist üretim tarzının yapıcısı olduğu iklim değişikliği bunun görünen işaretleri. İtici gücü en kısa zamanda en büyük kâr olan emperyalist/kapitalist sistemin doğal dengeleri düzeltilemez bir biçimde bozduğunu, dünyayı insanlık için her geçen gün daha fazla yaşanılamaz bir yer hâline getirdiğini ve eğer önü alınmazsa bir çöküşe götürdüğünü her geçen gün daha fazla insan hissediyor ve görüyor. Batılı ülkelerde başlayan ve on binlerce ilk/ortaokul ve lise öğrencisinin katıldığı "Geleceğimiz İçin Cuma" okul grevi eylemleri bunu gösteren eylemler. Şimdi, dünyanın birçok ülkesinde "Buradayız/Bağırıyoruz/Çünkü Geleceğimizi Çalıyorsunuz!" sloganı atan, ellerinde "İklim Değişikliği Değil, Rejim Değişikliği" pankartları ile yürüyen on binlerce genç insan sokağa çıkıyor! Gelecek onların. Onların geleceğini çalan "sistem"in emperyalizm/kapitalizm olduğunu kavramaları hâlinde vay hâline sistemin!

Komünistlerin görevi, görevimiz bütün mücadelelerde sistem sorununu gündeme getirmek!

Aynı şey erkek egemen sisteme karşı ve eşitlik için mücadelesi yükselen kadın hareketi için geçerli. Irkçılığa karşı kendi öz örgütlerini yaratan göçmen hareketi için geçerli! Emperyalist müdahalelere karşı direnen ezilen halkların mücadeleleri, ulusal hakları için mücadele eden ezilen ulusların hareketleri için geçerli. Bütün aşağılanan, haksızlığa uğrayanların mücadeleleri için geçerli. Egemenlerin "Öteki" ilan edip, ayrımcılığa hedef yapılan insanların mücadeleleri, örneğin LBGTQ hareketi için geçerli.

YA SOSYALİZM YA DA BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞ…

Ve tabii en başta, burjuva ideologların bizi inandırmaya çalıştığının tersine "yok olmayan" tersine dünya ölçeğinde büyüyen işçi sınıfının burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi için geçerli!

Emperyalizm eğer engellenmezse dünyayı/insanlığı kendisi ile birlikte barbarlık içinde çöküşe sürüklüyor. Bunu engelleyecek güç işçi sınıfının, tüm emekçilerin, ezilen halkların devrim mücadeleleri içinde yeniden doğa-

cak olan sosyalizm. **Ya Sosyalizm/Ya barbarlık içinde çöküş!** Son dört yılın gelişmelerinin de bir kez daha ispatladığı gibi insanlığın önündeki alternatifler bunlar! Emperyalizmin reforme edilebileceği, barışçı bir emperyalist dünya olabileceği vb. boş hayalleriyle avunup kaybedecek zaman yok. Herkes seçimini yapmak zorunda! Kongre'miz bir kez daha bu gerçeğin altını çizdi.

ESAS GÖREV: BOLŞEVİK PARTİLERİN İNŞASI…

Son dört yıl içindeki uluslararası gelişmeler bir kez daha bugün komünistlerin önünde duran esas görevin, tek tek ülkelerde Bolşevik komünist partilerin yaratılması, var olanların inşasının derinleştirilmesi olduğunu gösterdi. Objektif olarak gelişen sınıf mücadelelerinin doğru bir komünist önderlik olmadığında sönüp gittiği, ya da faşist gelişmenin kaldıracı olarak kullanılabildiği, ya da en iyi hâlde geçici reformist tavizlerle sonuçlandığını hep yeniden yaşadık.

Biz kendi ülkelerimizde Bolşevik partilerimizin inşasının, ne yazık ki bugünkü objektif ortamda çok yavaş yürüyen derinleştirilmesi görevini esas görevimiz olarak kavrıyor ve bu göreve dört elle sarılıyoruz. Bütün dünyada komünistlere çağrımız da bunun her ülkede yapılmasıdır.

Uluslararası alanda da öncelikli görevin komünistlerin birliğinin sağlanması için çalışmak olduğu, uluslararası alanda proleter dünya devriminin zaferi için Komintern tipi bir dünya partisi yaratılması görevinin komünistlerin önünde durduğunu düşünüyoruz. Bugün Komintern tipi bir parti yaratılmasının sübjektif şartlarının henüz olmadığını biliyoruz, fakat bu uluslararası alanda belirleyici hedefin bu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bugün bu bağlamda yapılabilecek olan şey, komünist dünya hareketinin ortak bir platformunu yaratabilmek için komünist güçler arasındaki tartışmanın örgütlenmesidir. Bu bağlamda geçen çalışma dönemimiz içinde Marksist Leninist Parti ve Örgütler Konferansı (ICMLPO)'nın dağıtılmış olmasını geriye atılan bir adım olarak değerlendiriyoruz. "Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu" uluslararası alanda hareketin birliğini koordine etmek hedefiyle yola çıkan ICOR'u olumlu buluyor ve içinde kurucu üyelerden biri olarak aktif çalışıyoruz. Fakat ICOR komünist güçleri birleştirmenin bir aracı değil. Ancak ICOR gibi bir örgütün olması da gereklidir.

EMPERYALİSTLEŞMEK İSTEYEN TÜRK BURJUVAZİSİ…

Son dört yılda ülkelerimizde yaşadığımız gelişmeler de dünyadaki genel gelişme eğiliminden bağımsız değil. 2000'li yıllarda güçlenen tekelci Türk büyük burjuvazisi bütün hızıyla yürüyen yeniden paylaşım dalaşında bağımsız bir siyasi aktör olarak rol oynamak istiyor! Kurtlar sofrasında yer almak, yeniden paylaşım pastasından alınabilecek en büyük payı almak; Türk burjuvazisinin planı, programı bu. Bu plan ve programın uygulanmasında yer yer bütün güçlenmeye rağmen Türk burjuvazisinin gücünün yerleşik emperyalist güçlerle karşılaştırıldığında zayıf olduğu, hâlâ bağımlı bir ülkenin burjuvazisi olduğu unutuluyor. Boyundan büyük işlere kalkılıyor.

Ve bu durumda emperyalist büyük güçler "hatırlatmalar"da bulunuyorlar. Yeniden paylaşım pastasından pay kapabilmek için iç cephenin sağlamlaştırılması gerekiyor. Bunun için içte faşizm koyulaştırılıyor, ırkçılık kışkırtılıyor, Kürt ulusal hareketine ve her türlü burjuva demokratik muhalefete karşı açık faşist terör uygulanıyor. Büyüme gelişme eğilimi taşıyan grevler, direnişler, gösteriler faşist şiddetle bastırılıyor. Dışta, Rojava'da Cerablus ve Efrîn işgallerinde görüldüğü gibi açıkça sömürgeci işgal savaşları yürütülüyor.

BURJUVAZİ İÇİNDE İKTİDAR DALAŞININ BOYUTLARI/DARBE GİRİŞİMİ…

Türk büyük burjuvazisinin kendi içindeki iktidar dalaşı da son dört yıl içinde sertleşerek sürdü. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, burjuvazinin devlet iktidarını uzun yıllar elinde tutan yerleşik kemalist bürokrat elitin tasfiyesi ve devlet kurumlarını ele geçirmede birlikte hareket eden AKP/Fethullah cemaati koalisyonu, bu tasfiye işinde epey ilerledikten sonra, ele geçirilen iktidarın paylaşılması sorununda dağıldı. Son dört yıl içinde Erdoğan/AKP'sinin Fethullah cemaatinin devlet içindeki gücünü kırmaya, onu tasfiyeye yönelik girişimleri ve buna karşı Fethullahçıların hemen bütün AKP/Erdoğan karşıtlarını da arkasına alarak sürdürdüğü direniş ülkelerimizdeki siyasi gelişmelerin belirleyicisi oldu. Kuzey Kürdistan/Türkiye, 15 Temmuz 2016'da ordu içindeki Fethullah örgütünün eliyle ve kemalist bir manifestoyla gerçekleştirilen başarısız bir askeri darbe girişimi yaşadı. Başta ABD olmak üzere Batılı emperyalist güçlerin Kuzey Kürdistan/Türkiye'de kontrol dışına çıkma eğilimleri gösteren AKP/Erdoğan yönetimini devirmek ya da en kötü hâlde çizgiye çekmek açısından olumlu baktıkları bu darbe girişimi darbeciler açısından istenen sonucu vermedi. Darbe girişimi 12 saat içinde bastırıldı. Türkiye darbeler tarihinin bu en kanlı darbe girişiminin akim kılınmasında rol oynayan birçok faktör vardır. Fakat kuşkusuz en önemli faktörlerden biri darbecilerin, AKP tabanının bu darbeye karşı mobilize edilme potansiyelini, AKP'nin olası bir darbeye karşı hazırlık derecesini hesaba katmamış, yanlış değerlendirmiş olmasıdır.

DARBEYE DARBE…

Başarısız darbe girişimi AKP/Erdoğan hükûmetine Fethullah örgütünü bütünüyle çökertme, kendi iktidarını sağlamlaştırma ve Kuzey Kürdistan/Türkiye'de başkanlık sistemine geçme için büyük fırsat yarattı. Darbe girişiminin hemen ertesinde ordu ve yargıda gerçekleştirilen büyük tasfiye, 20 Temmuz 2016'da mecliste alınan ve hükümete Kanun Hükmünde Kararnamelerle yürütme yetkisi veren olağanüstü hâl kararı ertesinde bütün hızıyla sürdürüldü, bugün de sürdürülüyor. 16 Nisan 2017'de olağanüstü hâl şartlarında yapılan Anayasa Referandumu ile Kuzey Kürdistan/Türkiye'de kâğıt üzerindeki "parlamenter demokratik sistem"den, alaturka başkanlık sistemine geçişin anayasal altyapısı çoğunluk tarafından onaylandı. 24 Haziran 2018'de yapılan öne alınmış cumhurbaşkanlığı ve parlamento genel seçimi ile Erdoğan başkanlığındaki başkanlık sistemi fiilen de yürürlüğe girdi. Başkanlık sistemi aslında Kuzey Kürdistan/Türkiye'de tekelci büyük burjuvazinin uzun süredir

tartıştığı ve talep ettiği sistemdi. Fakat bu sisteme bu kadar kısa süre içinde geçilebilmiş olmasında AKP/Erdoğan iktidarına karşı girişilen başarısız askeri darbenin yarattığı atmosferin büyük rolü vardır. Başarısız darbe girişimi beraberinde MHP/AKP koalisyonunu getirmiş, AKP/Erdoğan başkanlık sistemine geçiş için gerek duyulan %50+1 oy oranına bu sayede ulaşmıştır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de Erdoğan'ın cumhurbaşkanı seçilmesinde MHP/AKP ortaklığı belirleyici olmuştur. Darbe ertesinde MHP açıkça iktidarın ortağı hâline gelmiştir. Bugün de ülkelerimizde uygulanan siyaset önemli ölçüde MHP'nin damgasını taşımaktadır.

YOĞUNLAŞAN FAŞİZM…

Son dört yılın gelişmelerinde en önemli değişiklik kuşkusuz daha önceki dönem için yapmış olduğumuz "faşizmin çözülme süreci" olarak adlandırdığımız sürecin bu dönem içinde keskin bir biçimde kesintiye uğramış olmasıdır. Süreçteki kırılma ve faşizmin daha da yoğunlaştırılmış biçimde uygulandığı bir sürece geçişte Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki Kürt sorununun "barışçıl çözümü" yönünde 2008-2015 yılları arasında atılan adımların 2015 Newroz'u ertesinde durdurulması bir dönüm noktasıdır. Kürt sorununun çözümü konusunda AKP/Erdoğan hükümeti 2015 Newroz'unun hemen ardından sorunu PKK/Öcalan ile görüşmeler yoluyla çözme yönündeki adımları durdurarak, faşist T.C. devletinin bu konudaki sorunu PKK'yi askeri olarak yokederek çözme siyasetine geri dönmüştür. Bu siyaset değişikliğinde Rojava'da PKK'nin, YPG/PYD üzerinden DAİŞ'e karşı mücadelesinde Batılı emperyalistler tarafından "sahada DAİŞ'e karşı savaşta en kararlı savaşan askeri güç" olarak değerlendirilmesi ve DAİŞ'e karşı mücadelede Batılı "koalisyon güçleri"nin önemli müttefiklerinden biri hâline gelmesi önemli rol oynamıştır.

11. Kongre'miz Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki durum ve gelişmelerle ilgili bu tespitleri de bir kez daha vurguladı:

KESİN İNANÇLI TOPLULUKLAR ARASINDA MÜCADELE…

Ülkelerimizde burjuva anlamda da demokrasi bilinci olağanüstü derecede sığdır. Siyasi mücadele, kesin inançlı toplulukların kendi dışındakileri düşman gören ve şeytanlaştırdığı kesin inançlı topluluklarının birbirlerine karşı âdeta ölüm kalım mücadelesi yürüttükleri bir biçimde yürümektedir.

Şimdiki durumda bu kesin inançlı topluluklar toplamı biçiminde yapılanmış olan toplum siyasi mücadelede esas olarak iki kampa ayrılmış durumdadır. Kamplar kendilerini andaki Başkan Recep Tayyip Erdoğan'a karşı konumları üzerinden tanımlamaktadır.

RECEP TAYYİP ERDOĞAN KAMPI…

RTE kampı için o Türkiye için Allah'ın bir lütfu, Türkiye'yi yeniden Osmanlı dönemindeki "büyük"lüğüne kavuşturacak olan, bütün dünyaya kafa tutan yerli ve milli "Reis", âdeta bir mesihtir. Bu kamp içinde en önemli siyasi güçler RTE AKP'si ve 15 Temmuz 2016 darbesinden bu yana MHP'dir. Şimdilik bu cephenin iki ana partisi, "Tek Vatan, Tek Millet, Tek Bayrak, Tek Devlet" şiarı ve T.C.'nin "beka"sının "dış ve iç düşmanlara" karşı savunulması iddiası temelinde birlikte hareket ediyorlar. Aralarındaki

ittifakın da "pazara kadar değil, mezara kadar" süreceğini ilan ediyorlar! Âdeta bir parti gibi hareket ediyorlar. Ancak bu iki partinin gerek programları ve gerekse geçmişte uyguladıkları pratik siyaset, birbirlerine karşı geçmişte yaptıkları değerlendirmeler ve yürüttükleri mücadeleler açısından küçümsenmeyecek farklılıklar var. Bunlar ileriki gelişmelerde AKP'nin MHP'ye ihtiyacı kalmaması ya da tersi hâlinde, bu koalisyonun dağılmasına yol açabilecek yeter patlayıcı madde sunuyor.

RTE KARŞITLARI KAMPI…

RTE karşıtı kamp için ise, RTE Kuzey Kürdistan/Türkiye'yi faşist bir tek adam diktatörlüğüne sürükleyen, uluslararası alanda tecridine yol açan ve Kuzey Kürdistan/Türkiye'yi böylece yıkıma, felakete uçuruma sürükleyen bir hırsız ve katildir. Mustafa Kemal tarafından kurulmuş olan laik ve demokratik cumhuriyet tehdit altındadır. RTE bu cumhuriyetin değerlerini ayaklar altına almakta, bu cumhuriyeti yıkmaya çalışmaktadır. Bir zamanlar laik Türkiye Cumhuriyeti yerine "şeriat devleti"ne götüreceği söyleniyordu. Şimdi bunun yerine faşist tek parti diktatörlüğüne götürdüğü söyleniyor. O Kuzey Kürdistan/Türkiye için en kısa zamanda, hangi yol ve araçla olursa olsun kurtulunması gereken bir beladır. Bu kampın başı siyasi parti olarak partinin başına bir kaset operasyonu ile getirilen Kılıçdaroğlu önderliğindeki CHP tarafından çekiliyor. Bahçeli MHP'sinin küskünlerinin kurduğu İYİ Parti ve Millî Görüşçülerin (Erbakancıların) gelenekçi kanadının partisi Saadet Partisi bu cephenin diğer siyasi aktörleri. Bu cephenin Tayyip'i teşhir malzemelerinin önemli bölümü özellikle yurtdışında ve internet ortamında hâlâ çok aktif olan Fethullah örgütü tarafından karşılanıyor. Fethullah örgütü bu cephenin doğal müttefiki konumunda. Reformist "Sol"un hemen tamamı bu cephede "faşizme karşı mücadele" de, bütün demokratik güçleri birleştirme adına bu cephenin kuyruğunu oluşturuyor. Ne yazık ki devrimci sol güçlerin bir bölümü de bugün antifaşist mücadeleyi Tayyip'i geriletme ve yıkma mücadelesi olarak görüyor ve onlar da kuyruğun kuyruğu hâline geliyorlar.

VE BİZ…

Biz Bolşevikler hep şunu dedik ve yine diyoruz:

Faşizm, kısa kesintilerle, bütün T.C. tarihi boyunca Türk burjuva devletinin esas yönetim biçimi olmuştur. T.C. devleti faşist bir devlettir. Bugüne kadar siyasi iktidara gelen her burjuva hükûmeti, esas olarak faşizmi uygulamıştır. Gerek sınıf mücadelesinin gerekse uluslararası konjonktürün dayatmaları sonucu kâğıt üzerinde şu veya bu burjuva hükümet tarafından verilmek zorunda kalınan kimi burjuva demokratik haklar işçiler ve emekçilerin, kadın hareketinin, gençlik hareketinin, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yükseldiği dönemlerde pratikte sınırlı olarak kullanılsa da devletin niteliği hiçbir dönemde değişmemiştir.

Bugün yaşadığımız süreç de gerici burjuva demokrasisinden, faşizme geçiş süreci değil; faşist diktatörlüğün "parlamenter demokratik sistem" maskeli biçiminden, "başkanlık sistemi" biçimine geçiş sürecidir.

Ülkelerimizde faşizme karşı mücadele, burjuvazinin şu veya bu hükü-

metine karşı mücadele olarak değil, bir bütün olarak faşist T.C. devletine karşı mücadele olarak yürütülmek zorundadır. Anda mücadelenin sivri ucu andaki hükümete de yönelse, mücadelenin bir bütün olarak faşist T.C. devletine karşı olduğu konusunda hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde yürütülmelidir.

Ülkelerimizde antifaşist cephe, anti-Tayyip cephesi değil, anti-T.C. cephesidir.

Bu cephe içinde bizzat kendileri faşist olan, iktidara geldiklerinde faşizmi uygulayacak olan partilerin yeri yoktur.

Bütün gerçek demokrat, devrimci ve komünist insanlara ve gruplara çağrımız şudur: Egemen sınıfların iktidar dalaşında onların kuyruğu olma pozisyonundan kurtulun. Bizim kendi cephemiz vardır: Bu cephe işçilerin emekçilerin hâkim sınıfların tüm kesimlerine karşı, burjuvazinin tüm kesimlerinden kendini kesin hatlarla ayıran, kendi bağımsız devrimci çizgisiyle halka alternatif olarak kendini sunan, bağımsız mücadele cephesidir.

Gelin bu cepheyi birlikte inşa edelim!

KOMÜNİST GÜÇLERİN BİRLİĞİ İÇİN…

11. Kongre'miz çalışmasının önemli bölümünü örgütsel sorunlara, örgütsel alanda gelişmemizin değerlendirmesine ayırdı. Gerek ülkelerimizde gerekse uluslararası alanda ideolojik/siyasi etkimizin, örgütsel gücümüzün üstünde olduğunu tespit etti. Bu dengesizliği aşmak için örgütsel alanda atılacak adımlar konusunda somut kararlar aldı. Örgütsel alanda "işçi sınıfı içinde çalışma esastır" ilkesinin altını bir kez daha çizdi. Dışımızda olan, bizi komünist veya komünizme yakın olarak değerlendiren, bizim de komünizme yakın olarak değerlendirdiğimiz gruplarla bir örgüt içinde birleşmenin engeli olan ayrılık noktaları üzerine tartışmaların yoğunlaştırılarak sürdürülmesi görevini belirledi.

Bu bağlamda ülkelerimizde kendilerini komünist, marksist-leninist olarak değerlendiren bütün insanları, partileri grupları, partileri çağırıyoruz: Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye)'nin belgelerini eleştirici gözle inceleyin. Bunu yaptığınızda eğer gerçekten komünistseniz birleşmenin yollarını arayacağınızdan eminiz!

ÇAĞRIMIZ…

11. Kongre'miz

Bütün emperyalist kapitalist dünyaya ülkelerimizden yükselen kızıl bir meydan okumadır! HER ŞEYE RAĞMEN: VARDIK VARIZ VAR OLACAĞIZ'ın yeniden ilanıdır.

İşçi sınıfına, emekçilere, ezilen ulus ve halklara kapitalist/emperyalist sisteme karşı isyan ve devrim için örgütlenme çağrısıdır.

Komünistlere, tüm yoldaşlara

Varlıklarının bütünüyle mücadeleye daha sıkı sarılma çağrısıdır!

Umut isyanda; kurtuluş işçi sınıfı önderliğinde devrimlerdedir!

11. KONGRE'MİZİN ÇAĞRISI KOMİNTERN'İN ÇAĞRISIDIR!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

ÖNÜMÜZDE KAZANACAĞIMIZ YENİ, SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA VAR!

Mart sonu 2019■

2015-2019 Arasında Gelişmelerin Değerlendirilmesi/Tezler

ULUSLARARASI ALAN

EMPERYALİST DÜNYADA GÜÇ DENGELERİNDE KÖKLÜ DEĞİŞİKLİKLER YAŞANIYOR

- Dünya ekonomisi içinde burjuva istatistiklerinde "Gelişmiş ekonomiler" olarak adlandırılan "Batılı" (Japonya bunlara dâhil) emperyalist ülkelerin ağırlığı geriliyor.

Aynı istatistiklerde "Gelişmekte olan ekonomiler" olarak adlandırılan, içinde Çin, Rusya gibi emperyalist büyük güçlerin yanında Hindistan, Türkiye, Brezilya vb. bağımlı kapitalist ekonomilerin de yer aldığı ekonomilerin ağırlığı artıyor.

- "Gelişmekte olan ekonomiler" içinde Çin ve Hindistan'ın büyüme hızı dünya ortalamasının çok üzerinde.

Gelişme hızında Çin açısından düşüş olmasına rağmen hâlâ %6-7 arasında oynuyor.

Aynı şey Hindistan için de geçerli. Hindistan hâlâ %7 üzerinde bir hızla büyüyor.

- Ekonomik olarak ABD'nin egemenliği artık en başta Çin tarafından sorgulanır duruma geldi. Çin ekonomisi satın alma paritesi üzerinden hesaplandığında anda dünyanın en büyük ekonomisi konumunda.

- "Devrevi Ekonomik Kriz" dönemleri açısından 2008/2009 İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki bütün dönemde yaşanan en derin krizin depresyon aşamasında dibe vurulan dönemdi. 2009'un dördüncü çeyreğinden itibaren yeniden büyüme başladı. Kriz devresinin canlanma aşamasına girildi. 20015-2019 arasındaki dönem, canlanma aşamasından kalkınma aşamasına geçilen bir dönem oldu. 2016'da bütün dünyada üretim bir önceki devrenin bunalımdan önce ulaşmış olduğu en yüksek düzeyi yakaladı ve aştı. 2015-2017 arasında üç yıllık dönemde dünya ekonomisi ortalama %3,6 büyüdü. 2018'de dünya ekonomisinin büyüme hızı %3,7 idi. 2019 ve 2020'de de dünya ekonomisinde büyümenin küçük bir oranda hız kesmesine rağmen, yine de %3,5 civarında büyümesi bekleniyor. Eğilim –bu arada yine spekülatif finansal alanda büyük bir kriz patlayıp, gerçek ekonomi alanını vurmazsa– büyümenin sürmesi yönünde. Bu aslında devrevi aşırı üretim krizlerinin normal kriz devrelerinde emperyalist devletlerin yoğun müdahaleleri ile sapmalar yaşanması anlamına da geliyor.

● Dünya ekonomisinde büyümenin sürmesi eğiliminde kırılmaya yol açabilecek iki faktör var. **Birincisi:** Büyümenin sürmesi büyük ölçüde devletlerin borçlanmalarının büyümesi temelinde sağlanıyor. Hemen bütün büyük ekonomilerde devlet borçlarının GSYİH'ya oranı %100'e yakın veya üzerinde. Yani büyüme/kalkınma borç balonları üzerinde yükseliyor. Temel sağlam değil.

İkincisi: Finansal alanda da büyük spekülasyon balonları iyice şişmiş durumda.

2017'de borsalarda işlem gören tahvillerin değeri 85 trilyon dolardı. Borsalarda işlem hacmi aynı yıl 117,3 trilyon dolardı.

(Karşılaştırma için: 2008 Eylül'ündeki finansal krizin patlaması öncesinde 2007 yılında borsalarda işlem gören tahvil değeri 60 trilyon dolarla o zamana kadarki en yüksek seviyesine ulaşmıştı. Aynı yıl borsalarda işlem hacmi 104,1 trilyon dolardı. Finans kriz ertesi sert düşüş yaşandı. 2008'de borsalarda işlem gören tahvillerin değeri 32,4 trilyona düştü. Daha sonra devletlerin banka ve finans kuruluşlarını borçlanarak "kurtarmaları" sonucu borsalar toparlanmaya başladı. 2013'de dünya borsaları toplam 65,1 trilyon tahvil değeri ve 93 trilyon dolarlık işlem hacmi ile kriz/çöküş öncesi değeri yakaladı ve aştı.)

Finansal alanda bir krizin patlaması her an mümkündür. Devletler, kimi büyük bankalar, büyük sigorta kuruluşları ellerindeki gerçek kaynakların çok üzerinde, çok büyük borçlanma ve gerçekte –güven dışında– karşılığı olmayan işlemler temelinde çalışıyorlar. Patlaması her an muhtemel bir finansal kriz, kaçınılmaz olarak reel ekonomi alanına da devrevi krizi tetikleme veya derinleştirme biçiminde yansır.

YENİDEN PAYLAŞIM GÜNDEMDE! EMPERYALİST DÜNYA SAVAŞI TEHLİKESİ BÜYÜYOR…

Dünyada ekonomik dengeler bir altüst oluş dönemini yaşamaktadır.

ABD'nin ve genelde "Batı"nın egemenliği çökmektedir. "Batı" bloku –özellikle Trump'ın başkanlığı döneminde–, bir blok olarak hareket etme durumundan çıkmaktadır. Almanya ve Fransa, AB'nin taşıyıcı güçleri olarak, ABD'nin uzantısı olarak hareket etmekten çıkma yönünde adımlar atmaktadır. NATO içinde de çelişmeler büyümektedir.

Buna karşı "Doğu", en başta da 2000'li yıllarda emperyalist büyük güçler arasında yerini alan Çin, emperyalist büyük güç olarak yükselmektedir. Çin yatırımlar açısından Afrika kıtasında Batı'nın egemenliğini elinden almış durumdadır. Latin Amerika'da da örneğin Arjantin'de olduğu gibi ABD'yi geriletmiş, birinci güç hâline gelmiştir.

Rusya, askerî açıdan ABD'den sonra gelen en büyük askeri güç olarak, 2000'li yılların başından itibaren,1990-2000 arasındaki zayıflama döneminden çıkmış, dünya siyasetinin baş aktörlerinden biri olarak kurtlar sofrasında yerini almıştır. Suriye somutunda olduğu gibi, yeniden paylaşımın en önemli aktörlerinden biridir. Batı Avrupa'nın enerji konusunda esas tedarikçilerinden biridir.

Güç dengeleri yalnızca emperyalist güçler arasında değil, emperyalist güçlerle bağımlı konumda olan ve fakat kapitalizmin hızla geliştiği ve yerli burjuvazinin bizzat kendisinin bağımsız emperyalist bir güç olma yönünde gelişmek istediği kimi ülkeler (İran, Hindistan, Brezilya, Türkiye vb.) arasında da değişmiştir. Bu gibi ülkelerin burjuvazisi de artık şimdiye kadarki

emperyalist efendilerinin her dediğini yapar konumdan uzaklaşmakta, bunun için emperyalist güçler arasındaki çelişmelerden mümkün olduğunca yararlanmaya çalışmaktadır.

Bunun doğal sonucu olarak bozulmuş ve değişen güç dengeleri temelinde emperyalist dünyada yeniden paylaşım gündeme gelmiştir.

Yeniden paylaşımda bu paylaşımın nasıl olacağında belirleyici olan tek bir şey vardır: Güç.

Her emperyalist büyük güç ve onların yanında bütün diğer emperyalist güçler ve bölgesel gerici güçler bu paylaşımdan güçleri oranında pay almak için ellerinden geleni yapacaklardır.

Dünyada değişen güç dengeleri, emperyalistler arasındaki çelişmeleri iyice keskinleştirmekte ve bu bir dünya savaşı tehlikesini büyütmektedir.

Bütün emperyalist ve gerici güçler yeni bir dünya savaşına hazırlanmaktadır. Bütün emperyalist büyük güçler silahlanmalarını muazzam ölçülerde arttırmaktadır. Aynı şey emperyalistleşmek isteyen bağımlı ülkeler için de geçerlidir. Karşılıklı büyük katılımlı askeri manevralar yalnızca "gözdağı verme" aracı değil, büyük savaşa hazırlıklardır. Yürüyen yerel temsilci savaşları da daha büyük savaşa hazırlık işlevine de sahiptir. Bu yerel temsilci savaşlarında emperyalist büyük güçlerin askerleri de yer almakta ve fakat bunlar doğrudan birbirlerine karşı savaş yürütmemekte, savaş yerel müttefik güçler üzerinden temsilci savaşı olarak yürümektedir.

Aslında bugün dünyanın yeniden paylaşılması için emperyalist büyük güçler arasında dalaş çoktan başlamıştır.

Yürüyen birçok bölgesel savaş yeniden paylaşım dalaşının ifadesidir.

Anda yürüyen savaşlarda emperyalist güçler bu savaşları henüz bölgesel sınırlar içinde, yerel 'temsilci savaşları' olarak yürütmektedir. Emperyalist büyük güçler henüz askeri olarak birbirlerine karşı açık savaş yürütme durumunda değildir. Bugünkü savaşları, bunlar yeniden paylaşım için yürütülen savaşlar olmasına rağmen, Üçüncü Dünya Savaşı olarak adlandırmak, daha nelerin mümkün olduğunu gözlerden gizlediği için yanlıştır.

Üçüncü Dünya Savaşı, eğer proletarya önderliğinde devrimlerle savaş önlemezse kaçınılmazdır. Anda proletarya önderliğinde devrimlerle dünya savaşının engellenmesi olasılığının gerçekleşmesi zor görünmektedir. Burada Dünya Komünist Hareketi'nin andaki güçsüzlüğü, proletaryanın örgütsüzlüğü belirleyici faktördür.

Üçüncü Dünya Savaşı yaşanmış olan ilk iki dünya savaşından çok daha yıkıcı olacaktır. Bu savaşta tarafların atom silahlarını kullanması da gündeme gelecektir. Yeni bir dünya savaşının olağanüstü yıkıcı olacağı nedeniyle emperyalistlerin böyle bir savaşı göze alamayacakları gibi tezler, emperyalizmin ne olduğunu anlamayan boş avuntudur. Emperyalistler açısından yüz milyonlarca, belki milyarlarca insanın ölmesi, muazzam ölçüde üretici güçlerin yok edilmesi, büyük alanların yüzlerce yıl radyoaktif yaşanamaz bölge hâline getirilmesi vs. dünya hegemonyası için göze alınabilir bir "yan zarar"dır. Dünya savaşını engelleyebilecek tek güç proletarya önderliğinde devrimlerdir.

Yeni bir dünya savaşının proleter devrimlerle engellenememesi hâlinde, bu yenidünya savaşı halklara emperyalizmin ne olduğunu pratikte öğretecek, yeni devrimlerin yolunu açacaktır.

"Ya Devrimler Savaşı Önler/Ya da Savaş Devrimleri Getirir" tespiti bugün de geçerlidir.

Ekonomik, siyasi, askeri gelişme verileri yenidünya savaşında çatışacak iki temel aktörün Çin ve ABD olacağını göstermektedir. Ve bu savaş görünen odur ki, Çin askeri olarak bu savaşa hazır hâle geldiği zaman gündeme gelecektir. Tabii ABD'nin "önleyici vuruş" (pre-emptiv strike) stratejisi temelinde bu savaşı Çin henüz hazırlıklı hâle gelmeden başlatma ihtimali de vardır.

SURİYE: KİMİN SAVAŞI?

Suriye'de başta emperyalist büyük güçler olmak üzere, hemen bütün emperyalist güçlerin ve bir dizi yerel gücün içinde yer aldığı savaş, savaşan esas güçler ele alındığında anda Rusya ile ABD arasında Ortadoğu'nun yeniden paylaşılması için yürüttükleri bir savaştır.

Bu savaşta ve genelde Ortadoğu'daki savaşlarda savaşan iki ana gücün andaki müttefikleri şunlardır:

–ABD/İsrail/Mısır/Suudi Arabistan/ Birleşik Arap Emirlikleri/Batılı emperyalist güçler ve PYD/YPG.

–Rusya/İran/Esat Rejimi/Çin.

Çin, henüz askeri olarak bu savaşa doğrudan müdahil değil. Fakat Ortadoğu'da ekonomik olarak güçlü olarak var ve gelişen bir güç konumunda. Askeri olarak da ilk kez İdlib bağlamında, eğer "kendisine ihtiyaç duyulursa, alandaki İslamcı terörist örgütlere karşı savaşta yer almaya hazır" olduğunu açıkladı.

Faşist T.C. devleti bu savaş içinde bu iki cephede de yer almıyor, kendi savaşını yürütüyor. Bu savaşta her iki cephe ile kendi savaş hedeflerine hizmet edecek geçici ittifaklara giriyor.

Türk egemen sınıflarının savaşı öncelikle Rojava (Batı Kürdistan)'da YPG/ PYD önderliğinde bir devletin kurulmasını önlemeye yönelik ve bunun yanında Suriye'nin yeniden paylaşılması masasına güçlü katılarak, kendisi için mümkün olan en büyük payı kapma savaşı. Katar Türkiye'yi destekliyor.

Al Kaida ve ondan türeyen DAİŞ gibi cihatçı terörist örgütler bu savaşta, savaşa katılan bütün diğer güçler açısından "yok edilmesi" gereken güçler olarak ilan edilmiştir. Zamanında ABD tarafından Rusya'ya karşı emperyalist güçler tarafından yaratılan ve desteklenen bu güçler, giderek kontrolden çıktıkları için terörist ilan edilmiştir. Gelinen yerde bu örgütler Suriye'nin ve Ortadoğu'nun yeniden paylaşılması için yürütülen savaşın bahanesi olarak işlev görmektedir.

SAVAŞ HAZIRLIĞINDA İÇ CEPHENİN SAĞLAMLAŞTIRILMASININ ARACI OLARAK IRKÇILIK VE FAŞİZM GELİŞTİRİLİYOR…

Dünya çapında milliyetçilik/ırkçılık/ faşizme yöneliş gelişiyor. Şoven milliyetçilik ve ırkçılık AB ve ABD'de öncelikle anti-İslam ırkçılık olarak gelişiyor. Irkçılığın her türü, bu arada Yahudi düşmanlığı da egemenler tarafından alabildiğine körükleniyor.

Bu gelişme "çağdışı", "Nazi artığı", "kendini bilmez üç beş demagog çapulcu"nun tetiklediği gelip geçici bir görüngü değildir. Bu gelişmenin temelinde emperyalist burjuvazi açısından, her emperyalist gücün büyük bir yeniden paylaşım savaşına hazırlığı yatıyor**.** Bugün yürüyen paylaşım savaşlarına güçlü katılmak ve gelecekteki dünya savaşında güçlü yer alabilmek için "cephe gerisi"nin sağlamlaştırılması, tahkim

edilmesi gereklidir. Bu gibi durumlarda işçi ve emekçileri "kendi burjuvazisi"nin bayrağı altında toplamanın en etkin aracı şoven milliyetçiliğin, ırkçılığın güçlendirilmesi, faşist hareket ve örgütlerin önünün açılmasıdır.

Emperyalist burjuvazinin iktidarını sürdürebilmesi için bugün Batılı emperyalist ülkelerde açık faşist diktatörlüğe ihtiyacı yoktur. Bu yüzden, yerleşik gerici bir burjuva demokrasisi sistemine sahip ülkelerde faşist bir parti veya hükümet iktidarda olsa bile, burjuvazinin diktatörlüğü henüz faşist diktatörlüğe dönüşmüyor. Bunu bugün açık ırkçı ve faşist yönetimin olduğu ABD somutunda, Avrupa'da faşistlerin iktidar ortağı olduğu İtalya, Avusturya somutunda yaşıyoruz. Fakat emperyalist savaş şartlarında içte gerici burjuva demokrasisinden faşizme geçiş de emperyalist burjuvazinin iktidar opsiyonlarından biridir.

Emperyalist ülkelerde bugün gelişen faşist hareket ve örgütlenmeler, bir yandan demokratik/devrimci/antifaşist güçlerin ve azınlıkların sindirilmesi için kullanılırken, diğer yandan yer yer faşizme karşı mücadele adı altında da toplumun bir bütün olarak sağa kaydırılmasının bir aracı olarak da kullanılıyor.

–Burada ırkçılık, şoven milliyetçilik ve faşizmin gelişmesi sanki burjuvaziden bağımsız –örneğin göçmenlerin ülkelerini ele geçirmesinden**–** "kaygı duyan halkın" kendiliğinden gelişen hareketi olarak gösteriliyor. Ve sözkonusu "kaygıların" ciddiye alındığının gösterilmesi adına, iç faşistleşme yukarıdan ilerletiliyor.

–Bu bağlamda tabii ki ilerici/devrimci/antifaşist, anti ırkçı insanların ve örgütlerin önünde bu gelişmeye karşı mücadele görevi duruyor.

Biz komünistler bu bağlamda şuna dikkat çekiyoruz:

Faşizm ile gerici burjuva demokrasisi bir ve aynı sınıfın değişik yönetim yöntemlerine sahip diktatörlüğüdür. Tekelci burjuvazinin, finans kapitalin işçiler emekçiler üzerinde sınıf diktatörlüğü.

Bu yüzden ırkçılığın ve faşizmin gelişmesine karşı mücadele, devrimciler açısından, faşizmi doğuran gerici burjuva diktatörlüğünü savunmak için yürütülemez. Antiırkçı, antifaşist mücadele, antiırkçı, antifaşist bir iktidar hedefiyle yürütülmek zorundadır.

Tutarlı antifaşist mücadele, kapitalizme karşı mücadelenin bir parçasıdır, böyle yürütülmek zorundadır.

BURJUVAZİNİN PROPAGANDA YALANLARININ ÇÖKÜŞÜ…

2015-2019 yılları arasındaki gelişmeler, sosyal emperyalist kampın 1990 başlarındaki çöküşü ertesinde geliştirilen bir dizi burjuva ve revizyonist teorinin de nasıl çöktüğünü bir kez daha gösterdi.

–Bu teorilerin en başta geleni, komünizm/kapitalizm arasındaki çekişmenin son bulduğu, böylece savaş nedenlerinin ortadan kalktığı, sürekli barış çağına girildiği teorisi idi. Bu teorinin savaş/barışla ilgili iddiasının çöküşü önce Yugoslavya'nın savaşla parçalanması, ardından Irak'a karşı girişilen emperyalist işgal saldırısında yaşandı. Komünizm/kapitalizm arasındaki çekişmenin son bulmasına gelince, bu çekişme ve çatışma kapitalizm yeryüzünden silinene kadar sürecek.

–Teorilerin biri, burjuva propagandistlerin "komünizmin çöküşü" olarak sundukları sosyal emperyalist kampın çöküşü ile "liberal demokrasi"nin alternatifsiz olduğunun artık ispatlandığı, şimdi bütün dünyada liberal demok-

rasinin, genelde liberalizm çağının başladığını iddia ediyordu. Artık "tarihin sonu" gelmişti! Hayat bu teorinin çürüklüğünü onlarca kez ispatladı.

Son dört yıldaki gelişmeler de hem ekonomide, hem siyasette "liberal"liğin tersine bir eğilimin anda egemen olduğunu gösterdi, gösteriyor. Ekonomide ticaret savaşlarında geçmişte yıkıldı gibi gösterilen gümrük duvarları yeniden yükseltiliyor. Siyasette ise en ülkelerin en "demokratik"lerinde bile faşist tedbirler artıyor. Örneğin Fransa'da 13 Kasım 2015'deki IŞİD'in Paris'te bir konser salonunda düzenlediği terör eyleminden sonra ilan edilen olağanüstü hâl, bugün de sürüyor. Sarı Yelekliler Hareketi'ne karşı yoğun faşist tedbirler uygulanıyor. Diğer yandan birçok ülkede otoriter, tek adam yönetimlerine doğru bir gelişme yaşanıyor. "Liberalleşme" ve "Liberal demokrasi"yi ekonomik gelişme ile eşitleyen, demokrasinin olmadığı yerde ekonomik gelişme olmaz diyen teoriler çöktü. Ekonomik olarak en hızlı gelişen ülkelerin birçoğu güçlü tek adam, tek parti diktatörlükleri ile yönetiliyor.

Anda dünyada gelişme yönü siyasi alanda daha çok güçlü liderlik yönetimleri/otoriterleşme yönündedir.

"GÖÇMEN KRİZİ" DEĞİL, IRKÇILIK KIŞKIRTILMASI…

Son dört yılın önemli gelişmelerinden biri burjuva medyada "göçmen krizi" olarak adlandırılan olgunun büyümesi olgusudur. Burjuva medyanın göçmen krizi olarak adlandırdığı olgu, milyonlarca insanın andaki yaşam alanları çeşitli nedenlerle yaşanamaz hâle gelmesi sonucu daha iyi yaşayabileceklerini düşündükleri alanlara göç etmek için yollara düşmeleridir. Bugün ilgili Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP)'nın raporlarına göre 70 milyona yakın insan göç yollarındadır. Göç yollarında olan milyonlarca insan için kendi ülkelerine göre daha gelişmiş olan ülkeler, bunlar içinde de en gelişmiş kapitalist metropoller göç hedefidir. Emperyalist ülkelerde egemen sınıflar, halka göçmenleri "zenginliklerini elinden almaya gelen sürüler", "kültürsüz, vahşi, hırsız, ırz düşmanı" vb. unsurlar olarak gösterip, kendi ülkelerine "kontrolsüz göç"ü engellemeye çalışmaktadır. Göçmenleri ırkçılığı yükseltmenin aracı olarak kullanmaktadır. İnsanlar göçüyorsa, bunun nedeni emperyalist sömürü sonucu göçmenlerin geldiği ülkelerde yaşama şartlarının olağanüstü kötülüğüdür. İnsanlar göçüyorsa bunun nedeni, amacı en kısa zamanda en büyük kâr olan emperyalist/kapitalist üretim sisteminin doğayı hoyratça talan etmesi, doğal dengelerin bozulması, iklim değişikliği sonucu yaşam alanlarının yaşanamaz hâle gelmesidir. İnsanlar göçüyorsa bunun nedeni emperyalist yeniden paylaşım dalaşlarının ifadesi olan savaşlardır. Kısaca göçün nedeni emperyalist sistemin ta kendisidir. Göçün nedenlerini ortadan kaldırmanın yolu emperyalizmi, kapitalizmi yıkmaktan geçer!

DEVLETLERİN EGEMENLİK HAKLARINA VE İÇİŞLERİNE KARIŞILMASINA KARŞIYIZ, DIŞTAN MÜDAHALELERE KARŞIYIZ!

Bugün büyük insan topluluklarının siyasal temel örgütlenme biçimi ulusal (çoğu çok uluslu ve fakat bir ulusun egemen konumda olduğu) devletler. Tersi ne kadar iddia edilse de bu durum uzun süre varlığını sürdürecek. Emperyalizm çağında, emperyalizm/kapitalizm şartlarında tek dünya tekeli, tek dünya devleti, ultra emper-

yalizm bir hayaldir. Teorik olarak sıfıra yakın bir olasılık. Bugün, İkinci Dünya Savaşı ertesinde olduğu gibi emperyalist sistemden kopmuş bir sosyalist devlet, bir sosyalist ve demokratik devletler bloğu vb.de yok. Emperyalist dünya esas olarak emperyalist devletler, emperyalizme bağımlı devletler biçiminde ikiye bölünmüş durumda. Tabii bu kaba bölünmede iki kategori içinde de yer alan ülkelerin, devletlerin aralarında da büyük farklar var. Emperyalist devletler kampında temel ayrılık emperyalist büyük güçlerle, diğer emperyalist güçler arasında. Birinciler dünya hegemonya mücadelesinin esas aktörleri. Bağımlı ülkeler arasında ise bağımlılık biçimleri ve dereceleri açısından büyük farklar var. Bir bölümü nüfus ve ekonomi büyüklükleri, yer altı zenginlikleri vb. nedeniyle bağımsız emperyalist egemen devlet olma potansiyeline sahip. Diğerleri aynı nedenlerle bu şansa sahip değil. Bir bölümü siyasi iktidarlarının bağımsız devlet olma konusundaki ısrarlı/kararlı tavırlarıyla (Örneğin Küba, Kuzey Kore, Venezuela) diğerlerinden ayrı vs.

Emperyalist devletler, gözüne kestirdiği bütün bağımlı ülkelerde, dünyanın efendileri olarak bu devletlerin içişlerine karışmayı, bu devletlerin siyasetini belirlemek için askeri müdahale, işbirlikçiler üzerinden gerçekleştirilen askeri darbe de dahil her türlü müdahaleyi kendi hakları olarak görüyorlar. Kimi bunu Rusya'nın Suriye'de yaptığı gibi "meşru rejimin daveti" üzerine yapıyor; kimi ABD'nin güncel olarak Venezuela'da yaptığı gibi "demokrasi mücadelesi yürütenlere yardım" adı altında yapıyor. Bu dıştan müdahale işi yalnızca bağımlı emperyalistlerin yaptığı iş değil, bölgesel güçler de, Türkiye'nin ve İran'ın Suriye'de, Suudi Arabistan'ın Yemen'de yaptığı gibi "terörizme karşı mücadele" adı altında yapıyor. Biz bugünün emperyalist dünya sisteminde rejimlerinin karakteri ne olursa olsun, herhangi bir egemen devletin, egemenlik haklarına ve içişlerine karışılmasına karşıyız. Demokrasi, insan hakları vb. savunma adına "rejim değiştirme" operasyonlarına karşıyız. Çünkü bu müdahaleler hangi kılıf altında yapılırsa yapılsın, bugün büyük haydutların küçük haydutlara müdahalesinden başka bir anlama gelmiyor.

Birleşmiş Milletler müdahaleleri de sonuçta Birleşmiş Milletler emperyalist büyük güçlerin kontrolünde olduğu için, ancak onların bir konuda ortaklaştığı yerde, küçük haydutların cezalandırılması eylemleri.

Bütün ülkelerde varolan yabancı ülke askerleri, kayıtsız koşulsuz o ülkeleri derhal terk etmelidir.

Her ülkede, o ülkenin rejimini değiştirme o ülke halklarının kendi işidir.

EMPERYALİST SİSTEMDEKİ DEĞİŞİKLİKLER NİTEL DEĞİŞİKLİK DEĞİL, EMPERYALİST SİSTEMİN ÖZÜNDE BİR DEĞİŞİKLİK YOK…

Emperyalist sistemin içinde devasa gelişmeler, güç dengelerinde büyük değişiklikler yaşandı, yaşanıyor. Bunlar kapitalist sistem içinde, kapitalizmin eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasasına uygun nicel gelişme ve değişikliklerdir.

Emperyalist sistemin içindeki bu nicel gelişmeler, değişiklikler, kendine marksist-leninist diyen kimi güçlerin emperyalist sistemin özünde değişiklikler olduğu tespiti yapıp, Leninizm'i ilerletme adına "yeni" teorilerle ortaya çıkmasını beraberinde getiriyor.

Bu "yeni" teorilerin en yenisi, Almanya

Marksist-Leninist Partisi (MLPD)'nin "yeniemperyalist güçler" teorisi. Bu teori MLPD'nin bir süredir geliştirdiği "Enternasyonal Sosyalist Devrim" stratejisinin yeni bir gerekçesi olarak bu dönemde Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin önüne sürüldü. Biz bu yeni teori hakkında görüşlerimizi Bolşevik Partizan 180. sayısında ortaya koyduk.

"Yeniemperyalist güçler" teorisi, emperyalist güçler içinde yeni bir kategori yaratan ve bugünün emperyalist dünyasında gerçek güç dengelerinin üzerini örten antileninist bir teoridir.

"Yeniemperyalist güçler"teorisi, sonuçta mücadelede mızrağın sivri ucunu Batılı emperyalist güçlerden çok, onların rakibi olan emperyalist güçlere ve yeniemperyalist güç olarak değerlendirilen bir dizi bağımlı ülkeye yönelten bir teoridir.

MLPD'nin yenidünya devrimi stratejisi, gelinen yerde tek tek ülkelerde devrimin zaferini imkânsız gören bir anlayışa dayanmaktadır.

Bu yeni teorinin devrim stratejisine göre, enternasyonal sosyalist devrimin öznesi artık bir bütün olarak "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar" değil; dünyanın 500 en büyük tekelinde çalışan 500 milyon "enternasyonal sanayi proletaryası" ve ayrımsız "bütün ezilenler"dir. Devrim tek tek ülkelerde değil, ülke gruplarında ve dünya çapında eş zamanlı bir ayaklanma biçiminde gerçekleşecektir. Bu son tez henüz tam olarak bu biçimde ifade edilmiyor. Fakat savunulan teorinin tutarlı mantıki sonucu budur. Teorinin çıkış noktası "Emperyalist sistemdeki özsel değişiklikler"dir.

Gerçekte emperyalist sistemde özsel bir değişiklik yoktur. Yaşanan değişiklikler aynı öz temelinde nicel değişikliklerdir. Biz bunları bütün Kongrelerimizde somut olarak ortaya koyduk. Güncel çalışmalarımızda da sürekli yeni gelişmelere tavır takındık, takınıyoruz.

Emperyalist dünyadaki tüm gelişmelerin temelinde, dün olduğu gibi bugün de, emperyalizmin içsel temel çelişmeleri yatıyor, gelişmeler bu çelişmeler tarafından belirleniyor:

–Emperyalist/kapitalist ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme.

–Emperyalist güçlerle, emperyalizme bağımlı ülkelerin ezilen halkları arasındaki çelişme.

–Emperyalist devlet ve tekellerin kendi aralarındaki çelişmeler.

Birinci çelişmenin çözümü, proleter sosyalist devrimlerdedir.

İkinci çelişmenin çözümü, proletarya önderliğindeki halk devrimlerindedir.

Üçüncü çelişme, emperyalistleri savaşlara, sonunda dünya savaşına sürükleyerek proletarya önderliğindeki devrimlerin şartlarını olgunlaştırır.

Son on yıllarda kapitalist ekonominin doğal yaşam temellerinin nasıl tahrip edildiğinin, özellikle iklim değişikliğinin sonuçları somutunda, giderek daha fazla görünür hâle geldi. İklim anormallikleri giderek artıyor. Birbirini izleyen rekor sıcaklıklı yazlar, buzulların erimesi, artık yıkıcı etkisi muazzam su baskınları, çölleşmelerin artması, iyice sıklaşan tornadolar, kasırgalar vb. "normal" hâle geliyor. Bu gelişmeler kitlelerin giderek daha fazla bir ilkim değişikliği felaketi ile karşı karşıya olduğumuzu kavramasını beraberinde getiriyor.

Emperyalist kapitalist sistem iklim değişikliğinin gerçek sorumlusu ve nedenidir. Dünyanın ortalama ısısının artışının adı olan iklim değişikliği konusunda yürütülecek mücadele, emperyalist sistemin yıkılması mücadelesi olmak zorundadır.

Kapitalist üretim tarzının sonucu olan doğanın tahribatına karşı mücadele, sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Doğal yaşam temellerinin kapitalizmin tahribatından kurtarılması görevi de proletarya önderliğindeki devrimlerin omuzlarındadır.

Kapitalist/emperyalist sistem içinde "öteki"leştirilen, aşağılanan, horlanan bütün toplulukların ayrımcılığa karşı, eşitlik için mücadelelerini de işçi sınıfı kendi mücadelesi olarak görmek, bu mücadeleleri devrim mücadelesinin parçası hâline getirmek görevine sahiptir.

YA SOSYALİZM YA DA BARBARLIK İÇİNDE TOPYEKÛN ÇÖKÜŞ…

Çalışma dönemimizde emperyalist/gerici barbarlığa karşı dünyanın her yerinde işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların, bütün ezilenlerin büyük mücadeleleri de oldu.

Emperyalist ülkelerde işçilerin emekçilerin kazanılmış haklarının ellerinden alınmasına karşı büyük kitle katılımlı grevler oldu. Gösteriler oldu.

Fransa son yılların en kitlesel gösterilerini yaşadı.

Dünyanın birçok ülkesinde ırkçılığa, faşizmin gelişmesine karşı yüzbinlerce insan sokaklara çıktı. Devlet güçleriyle yer yer çatışmalar yaşandı.

ABD'de, Donald Trump'ın başkanlığını protesto etmek için son on yılların en büyük kitle katılımlı gösterileri yapıldı.

ABD tarihinin en büyük kadın yürüyüşlerini yaşadı.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde de emperyalizme karşı, demokrasi ve özgürlük talepleriyle militan mücadeleler yaşandı.

Fransa'da Macron yönetimi yoğun faşist teröre ve her türlü demagojiye rağmen Sarı Yelekliler Hareketi'ni söndürmeyi başaramadı.

Batı Avrupa'da konut spekülatörlerine karşı, kiralardaki olağanüstü artışlara karşı eylemler gelişti, gelişiyor.

Bir dizi emperyalist ülkede ilk/orta öğrenim gençliği "gelecek hırsızlarına" karşı, iklim değişikliği değil, rejim değişikliği diyen "gelecek için cumalar" okul grevi eylemlerinde.

Kuşkusuz bu mücadeleler, aslında emekçi kitleleri isyana çağıran barbar gelişmelerle karşılaştırıldığında henüz yeterli seviyede değil. Olması gerekenin çok gerisinde yürüyen mücadeleler. Yine de insanlığın geleceği için umut bu mücadelelerde, bunların isyanlara dönüşmesinde.

Emperyalist sistem işçileri, emekçileri, ezilen halkları, bütün ezilenleri isyana çağırıyor; isyan için bütün şartları oluşturuyor, olgunlaştırıyor.

Ve bugün isyan etmeyenler günün birinde mutlaka isyan edeceklerdir. İsyanlar büyüyecektir.

Böyle isyanlar gündeme geldiğinde, bu isyanlara doğru önderlik ederek, bunları proletarya önderliğinde devrimlere dönüştürmektir görev ve zor olan.

Komünistlerin görevi bu zoru başarmak, bunun için örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmektir.

Kapitalizmin/emperyalizmin bir tek alternatifi vardır: Sosyalizm/komünizm.

Komünistler açısından görev, bu gerçeği bıkmadan usanmadan işçi sınıfına ve emekçilere taşımaktır. Onları bu gerçeğin bilinciyle donatmak ve örgütlemektir.

Bunu başaramazsak, emperyalizm kendisi ile birlikte bütün insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürecektir.

Ya Barbarlık İçinde Çöküş/Ya Sosyalizm! Bunun dışında bir alternatif yok.

KUZEY KÜRDİSTAN/TÜRKİYE

EKONOMİ

Kuzey Kürdistan/Türkiye ekonomisi bir önceki yıla göre 2015 yılında %6,1; 2016 yılında %3,2; 2017 yılında %7,4; 2018 yılında %2,6 oranında büyüdü.

16 çeyrek tek tek ele alındığında büyümenin negatif olduğu, yani ekonominin o çeyrek içinde bir önceki yılın aynı dönemine göre küçüldüğü iki çeyrek vardır.

Birincisi: %0,8 küçülme ile 2016'nın üçüncü çeyreği, Temmuz-Ağustos-Eylül'ü kapsayan dönem. Bu çeyrek Türkiye'de bir askeri darbe girişiminin yaşandığı dönemdir.

İkincisi: %-3 ile 2018'in 4. çeyreğidir. Ekim, Kasım, Aralık'ı kapsayan bu dönem büyük bir kur şoku yaşanan, Tl'nin dolar karşısında değer kaybının %50'lere vardığı 3. çeyreğin etkilerinin kendisini bütün gücü ile his ettirdiği dönemdir.

Bu dört yıl içinde Kuzey Kürdistan/Türkiye'de ekonomi yıl bazında ele alındığında evet sürekli büyümüştür. Fakat bu büyüme önce istikrarlı ve hızı artan bir büyüme değil, istikrarsız bir yıldan diğer yıla büyük oynaklık gösteren bir büyümedir. 2010-2015 arasındaki yıllık ortalama büyüme oranı olan %8,2 ile karşılaştırıldığında yıllık büyüme ortalamasında büyük düşüş vardır. 2015-2019 arasındaki yıllık ortalama büyüme oranı %4,8'dir. Bundan da önemlisi 2018 yılı, 4 yıl içinde büyüme oranının 4 yıllık ortalama olan%4,8'in de çok gerisinde, %2,6 ile en düşük olduğu yıldır. Eğilim negatiftir. 2019 yılının birinci çeyreğinde de ekonominin küçülmesi hâlinde yeni bir devrevi kriz dönemi başlar. Birinci çeyrekte eğer ekonomi büyüdü gözükür ise, bunun nedeni bu dönemde izlenen seçim ekonomisi olacaktır. Yani suni bir biçimde kriz devresine girilmesi geciktirilmiş olacaktır yalnızca. Ekonomi esasta daralan, büyüme hızı kesilen bir ekonomidir. Bunun işçilere ve emekçilere yansıması daha yüksek enflasyon, işçilerin ellerine geçen ücretin alım gücünün düşmesi, daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk, daha yoğun sömürüdür. Küçük esnaf açısından iflasların artması, köylülük açısından çöküştür. Türkiye ekonomisi büyümeyi yüksek borçlanma ve yüksek faizle ülkeye çekilen sıcak/spekülatif para ile finanse eden, sürdürülemez, dış etkilere açık bir ekonomidir. Türkiye tekelci burjuvazisinin emperyalist hedeflerine bu ekonomi ile varılamaz. Bu yüzden önümüzdeki dönemde yüksek borç, düşük faizle hızlı kalkınma siyasetinden uzaklaşma yönünde adımlar atılması planlanmakta ve ilan edilmektedir. Fakat bu planların hayata geçirilmesi de zordur. Emperyalist güçler kendilerin bir rakip oluşmasını engellemek için ellerinden geleni yapmaktadır, yapacaktır. Türkiye burjuvazisinin öncelikle ranttan geçinen kesimi de ekonomi siyasetinde önemli bir dönüş olacak böyle bir siyasete elinden gelen tüm araçlarla direnecektir.

Ekonomide hangi adımlar atılırsa atılsın, bunların yalnızca burjuvaziye yarayacağı, işçilerin emekçilerin durumunda bir değişiklik olmayacağı açıktır. Büyümenin yüksek olduğu dönemlerde de gerçekte büyüyen patronların kârları idi. Bu sistemden başkasını beklemek zaten boş iştir.

KÜRT SORUNUNDA
“ÇÖZÜM SÜRECİ”NDEN,
YOK ETME SAVAŞI SÜRECİNE…

2015-2019 arasında Türkiye’de en önemli siyasi kırılmalardan biri Kürt sorununda yaşandı.

Bir önceki çalışma dönemimizde “Kürt sorunu“nda çok önemli gelişmeler yaşanmıştı. Devlet ile PKK arasında yürütülen görüşmeler toplumda bu sorunun Kuzey Kürdistan’da 30 yılı aşkın süredir süren savaşın, PKK ile devlet arasında bir anlaşma ile sonlandırılabileceğine dair umutlar yeşertmişti. Çalışma dönemimizin başında şubat sonu 2018’de aslında devlet ile PKK’nin, Kuzey Kürdistan/Türkiye’de savaşı sonlandırma konusunda anlaşmalarını açıklayacakları bir noktaya gelinmişti. Çalışma dönemimizdeki sonraki gelişmelere bağlı olarak bu umutlar söndü. Savaş bütün şiddetiyle yeniden kendini dayattı.

24 Temmuz 2015‘te, faşist T.C. 2014 Ekim sonunda yapılan MGK toplantısında aldığı, aslında eğer PKK, T.C. sınırları içinde silahlı mücadeleye son vermezse, “terörün savaşla ezileceği” kararını uygulamaya geçti. Savaş bütün şiddeti ile yeniden başladı ve sürüyor. Önümüzdeki kısa dönemde de bu siyasette bir değişiklik ufukta görünmüyor.

Biz, PKK’nin uzun süredir resmen savunduğu çizginin, T.C.’nin bugünkü sınırlarını sorgulamayan, ayrılma ve ulusal devlet kurma hedefini bir kenara bırakmış olan, ***sivil toplumcu, reformist bir çizgi*** olduğu tespitini yaptık. Bu çizgi temelinde aslında savaşın sürdürülmesinin mantıki temeli ortadan kalkmıştır. Bu reformist çizgi temelinde T.C. ile PKK’nin anlaşması mümkündü, mümkündür. Hâl böyle olduğu için de aslında PKK/T.C. görüşmeleri sonucu anda yürüyen savaşın durdurulmasının, alanda savaşın esas kurbanı durumunda olan Kürt işçi ve emekçileri açısından doğru olduğunu savunduk. Savaşın durdurulması ayrıca Türk egemenlerinin şovenist/ırkçı propagandaları temelinde halkları birbirlerine karşı kışkırtma imkânlarını sınırlar ve sınıf çelişmeleri ve sınıf mücadelesinin hem Türkiye’de hem de Kuzey Kürdistan’da öne çıkmasının şartlarını olgunlaştırırdı. Biz bu gerekçelerle “çözüm süreci” adı verilen sürecin, bu çalışma dönemimizde kesilmiş olmasını olumsuz bir gelişme olarak değerlendirdik, değerlendiriyoruz.

Savaşın yeniden başlatılması kararını alan ve başlatan faşist T.C. devletidir.

Fakat PKK’nin yanlış değerlendirmeler temelinde attığı kimi yanlış adımlar da faşist devletin işini kolaylaştırmıştır.

2015-2019 döneminde bu konuda gelişmenin kısa kronolojik görünüşü şöyledir:

2015 Şubat’ında Erdoğan AKP’si ve onun denetimindeki devlet kurumları ile PKK arasında (Haber taşıyıcı rolünü oynayan HDP heyeti üzerinden Öcalan ve Kandil) yürütülen çözüm süreci belli bir anlaşma ile sonuçlanacakmış gibi görünüyordu. İki taraf açısından da “Çözüm süreci” olarak adlandırılan ve 2008’de başlayan ve kesintilerle 2015 Nisan’ına kadar süren bu görüşme sürecinde iki tarafın da açıklanmış amacı, Kuzey Kürdistan’da yürüyen savaşı, PKK‘nin silah bırakması, bunun karşılığında PKK savaşçılarının topluma entegrasyonu, sivil siyaset kanallarının bütünüyle açılması yoluyla, sonlandırmaktı.

28 Şubat 2015’de, İstanbul Dolmabahçe Sarayı’nda Başbakan Yardımcısı Yalçın Akdoğan, İçişleri Bakanı Efkan Ala, AK Parti Grup Başkanvekili Mahir

Ünal, Abdullah Öcalan'la görüşmeleri yürüten eski MİT başkan yardımcısı, Kamu Güvenliği Müsteşarı Muhammed Dervişoğlu ve İmralı Heyeti'nden Sırrı Süreyya Önder, Pervin Buldan ve İdris Baluken'in olduğu toplantıda, Abdullah Öcalan'ın PKK'ya silahsızlanma kongresi toplama çağrısını da içeren bir açıklama Sırrı Süreyya Önder tarafından okundu.

Açıklama 10 maddelik bir demokratikleşme paketini içeriyor ve ek olarak, Abdullah Öcalan'ın süreçte gelinen aşamaya ilişkin temel belirlemesi de şöyle aktarılıyordu:

"Bu 30 yıllık çatışma sürecini kalıcı barışa götürürken, demokratik bir çözüme ulaşmak temel hedefimizdir. Asgari müşterekin sağlandığı ilkelerde, silahlı mücadeleyi bırakma temelinde, stratejik ve tarihi kararı vermek için PKK'yı bahar aylarında olağanüstü kongreyi toplamaya davet ediyorum."

PKK'nin bu kongre toplanma çağrısı karşısında takındığı tavır 11 Mart'ta Cemil Bayık ve Bese Hozat tarafından *"Silahların bırakılması, ancak Öcalan'ın bizzat katılacağı bir kongrede karara bağlanabilir. Yani PKK bu kararı Öcalan serbest kalmadan açıklamayacak"* biçiminde ifade edildi.

Bu noktadan itibaren aslında "Çözüm Süreci" yolunun sonuna gelinmişti.

AKP/Erdoğan'ın, Öcalan'ı da devreden çıkaran bu meydan okumaya cevabı kemalist faşist devletin Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı temel savaş konseptine dört elle sarılması oldu.

21 Mart'ta, Amed Newroz'unda okunan Öcalan mesajında "Bahar ayarında PKK kongre toplanması " çağrısı yoktu.

Erdoğan, 22 Mart'ta çözüm sürecinin bittiğini ilan etti.

Daha önce 2014 Ekim ayı sonunda yapılan MGK toplantısında alınan, çözüm sürecinin iflası hâlinde PKK'yi savaşla yoketme anlamına gelen kararının uygulanmasının devreye girmesi demekti bu. Fakat KK/T'de gündemde olan 7 Haziran 2015 seçimlerinin sonuçlarının beklenmesi iki taraf açısından da uygun görüldüğü için, seçime kadar çatışmasızlık süreci **–**bir iki merkezi kontrol dışı provokatif çatışma dışında**–** esas olarak sürdü.

7 Haziran 2015 Seçimlerinden AKP tek başına iktidar olma çoğunluğunu yitirerek çıktı. Ana teması barış olan bir kampanya ile seçim çalışması yürüten HDP ise %13'lük bir oy oranı ile tarihinin en yüksek oyunu alarak çıktı seçimlerden. Parlamentoya 80 milletvekili ile üçüncü büyük parti olarak girme hakkını kazandı.

HDP'nin bu seçim zaferi, PKK tarafından yanlış bir şekilde, PKK'nin siyasi çizgisine destek, HDP'ye verilen oylar PKK'ye destek oyları olarak değerlendirildi.

PKK sözcüleri, seçim ertesinde Demirtaş'tan gelen, " Barış sürecinin sürdürülmesi için sorumluluk almaya hazırız" açıklamasını, 12 Haziran'da KCK adına yapılan;

"Şunu açıkça vurgulamalıyız ki, gerillanın Türkiye'ye karşı silahlı mücadeleyi bırakma konusu ve bunun iradesi tamamen özgürlük hareketimize aittir. Şunu herkes bilmelidir ki, HDP, PKK'nin yasal partisi değildir. Dolayısıyla böyle bir çağrıyı HDP yapamayacağı gibi, mevcut İmralı koşullarında bulunan önder Apo'nun da böyle bir çağrıyı yapması mümkün değildir. HDP'nin ve önder Apo'nun 'silah bırak' çağrısı yapmasını beklemek ve bu yönlü dayatmalarda bulunmak çözümsüzlükte ısrardır ve bunu da özgürlük hareketimizin kabul etmesi mümkün değildir. Bu tutumu-

muz ne önder Apo'yu dinlememek ne de HDP'nin politika yürütmesinin önünü almaktır" açıklaması ile karşıladı.

11 Temmuz 2015'te, KCK barajları gerekçe göstererek ateşkesi bitirdiğini açıkladı**.**

15 Temmuz'da KCK yöneticilerinden Bese Hozat, Yeni Özgür Politika'da yayınlanan makalesinde şunları yazıyordu:

"Bu dönem her bakımdan çok aktif bir mücadele dönemidir. Devrimci halk savaşı dönemidir.(…)

Halk kendi mücadelesiyle demokratik sistemini kuracak ve bütün gücüyle bu sistemi savunacaktır. Hiçbir biçimde soykırımcı politikalara sessiz kalmayacaktır. Siyasi soykırım operasyonlarına karşı en radikal duruşu gösterecek, aynı anda yüzbinler ayağa kalkacaktır. Tek bir insanın tutuklanmasına müsaade etmeyecektir. Hiç kuşku yok ki artık gerilla da bu alçakça saldırılara ve soykırım politikalarına göz yummayacaktır. Bundan sonra gerilla soykırım operasyonlarına, karakol-kalekol yapımlarına, askeri amaçlı baraj ve yol yapımlarına gereken karşılığı verecektir."

Burada verilen mesaj nettir: Halka ayaklanma ve "kendi demokratik özerk sistemini inşa etme" çağrısı, gerillaya ise saldırı emri.

Aslında Abdullah Öcalan'ın savunduklarından oldukça uzak olan bu çağrının geri planında iki yanlış değerlendirme yatıyordu:

Birincisi: YPG'nin Kobane'deki kahramanca direnişi sonucu emperyalistler açısından Suriye'de ciddiye alınan bir müttefik güç hâline gelmesi ile Kuzey Kürdistan'da da bir isyan hâlinde Batılı emperyalistlerin Türk devletine karşı tavır alabileceği değerlendirmesi.

İkincisi: 7 Haziran seçimlerinde HDP'nin seçim başarısının, AKP'nin iktidarının bittiği, HDP'ye verilen oyların Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine verilen oylar olduğu, Kuzey Kürdistan'da halkın ayaklanma ve devrime hazır olduğu biçiminde okunması.

20 Temmuz 2015'de, Suruç'ta, Kobane'ye destek ve dayanışma için gitmek isteyen SDG'li gençlere yönelik bir canlı DAİŞ bomba eyleminde 31 devrimci hayatını kaybetti, onlarcası yaralandı. Bu eylemin faili olarak DAİŞ, AKP dir, AKP, DAİŞ'tir şiarı ile AKP hükümeti suçlandı.

22 Temmuz'da, Ceylanpınar'da iki polise yönelik provokatif bir "cezalandırma" eylemi gerçekleştirildi.

24 Temmuz 2015'den itibaren faşist T.C. devleti, bir dönem "Çözüm Süreci"nin siyasi aktörlerinden biri olan AKP hükümeti eliyle, PKK'ye ve ona destekleyenlere karşı topyekün savaş konseptinin uygulanmasına geçti. 2014 5-6 Ekim'inde "Her yer Kobane" şiarı altında yürütülen Serhildan'da yaşanan çatışmalar ertesinde MGK'da alınan ve PKK tarafından doğru bir şekilde "topyekûn savaş kararı" olarak değerlendirilen karar, 24 Temmuz 2015'den beri uygulamada.

Faşist T.C. devleti, bu savaşı yalnızca Kuzey Kürdistan'da değil, Güney ve Batı Kürdistan'da da yürütüyor. Bu bağlamda Cerablus ve Efrîn faşist T.C. güçleri ve işbirlikçileri tarafından işgal edildi. Güney Kürdistan'a yönelik hava harekâtları, bombardımanlar artık normal hâle gelmiş durumda. DBP'nin elindeki 104 belediye başkanlığının 94'ü İçişleri Bakanlığı tarafından görevden alındı. Önemli bölümü tutuklandı. Yerlerine kayyum atandı. Kürt kimlikli legal siyasetin hareket alanı, bir dizi milletvekilinin tutuklanması, binlerce HDP'linin tutuklanması ile

olağanüstü daraltıldı. HDP yasaklanmadı ama terörizmin destekçisi parti olarak damgalandı, şeytanlaştırıldı. Bütün bunlar PKK'ye karşı topyekûn savaş konseptinin parçaları.

Kürt sorununda, çözüm sürecinin sonlandırılması burjuvazi ve devlet içinde etkin güçlerin istediği bir şeydi. Bunlar bu sürecin sonlandırılması için süreç sürerken de bir dizi provokasyonlar yaptılar, süreci sabote etmek için ellerinden geleni yaptılar. Sonuçta AKP, Kürt sorunu konusunda faşist T.C. devletinin geleneksel çizgisine geri döndü.

FETHULLAH ÖRGÜTÜ İLE ERDOĞAN AKP'Sİ ARASINDA İKTİDAR DALAŞININ BOYUTLARI: DARBE GİRİŞİMİ…

2015-2019 yılları arasında en önemli siyasi gelişmelerden biri kuşkusuz geçen dönemde başlayan Fethullah Cemaati/Erdoğan–AKP'si arasındaki iktidar dalaşının vardığı boyutlar oldu. Dalaşın bir tarafı olarak Erdoğan–AKP'si diyoruz, çünkü AKP içinde hiç küçümsenmeyecek bir bölüm 15 Temmuz 2016 askeri darbe girişimine kadar, Erdoğan'ın Fethullah Cemaati'ne karşı –17-25 Aralık 2013 operasyonu ertesi– takındığı uzlaşmaz tavrı sert ve zararlı buluyordu. İkisi de siyasal İslam akımının unsurları olan, esas ayrılıkları iktidarı ele geçirme yönteminde olan, güçlerin birbirine karşı yoketmeye yönelik bir dalaşının sadece başkalarına yarayacağını düşünüyor, arayı bulmaya çalışıyorlardı. Erdoğan bu mücadeleyi bir ölçüde yalnızca kendine bağlı olan Erdoğan–AKP'si ile birlikte yürütüyordu. Karşısında yalnızca Fethullah Cemaati yoktu. Bütün burjuva muhalefet Erdoğan'a karşı mücadelesinin malzemelerini Cemaat'ten temin ediyordu. Bu iki grup arasındaki iktidar mücadelesi çalışma dönemimizde hasmı yenme değil, yoketme amacıyla yürütülen bir savaş boyutuna gelişti.

O kadar ki, tarihi askeri darbeler konusunda zengin olan T.C.'de bu savaş 15 Temmuz 2016'da tarihin en kanlı başarısız darbe girişimine kadar vardı.

15 Temmuz darbe girişimi, Erdoğan'ın düzenlediği bir tiyatro oyunu değil, tasfiyesine başlanan Gülen Örgütü'nün Erdoğan yönetimini devirmek için gerçekleştirdiği bir askeri darbe girişimidir.

Fethullah'ın darbenin bir gün sonrasında yaptığı "Tiyatro" değerlendirmesi CHP ve Sol örgütlerin bir bölümü tarafından da üzerlenilmiştir. CHP daha sonra "Kontrollü darbe" yorumunda çıpalamıştır. Bu yorum "Tiyatro" yorumunun kibarcasıdır. Darbeyi sonuçta Erdoğan ve AKP'nin fırsata çevirmek için, bildikleri hâlde engellemedikleri tezi üzerine kuruludur.

Bu darbe girişimi esas olarak AKP örgütü ve tabanının direnişi ile başarısız kılınmıştır.

Darbe girişiminin ABD yönetiminin bilgisi dışında gerçekleştirilmiş olması ihtimali yok gibidir. Darbe, ABD emperyalizmi ve diğer Batılı emperyalistler açısından güvenilmez hâle gelen Erdoğan'ı devirmek, bu mümkün olmazsa onu ciddi şekilde uyarıp, çizgiye çekmek için bir fırsattı. Darbenin ilk saatlerindeki sessizlik, yenileceği anlaşılınca "iki tarafa da hukuk içinde kalma", "aşırılıklardan kaçırma" çağrıları Batılı emperyalistlerin darbe karşısındaki tavrı idi.

Darbe girişiminin başarısızlığında, darbe planlayıcılarının değerlendirme yanlışları, ordunun kemalist kesiminin önemli bölümünün darbeden yana tavır takınmamış olması, darbecilere di-

renmiş olması, muhalif partilerin darbecileri açıkça desteklememiş olması, Fethullahçıların medya ayağının darbe girişiminden önce çok önemli ölçüde zayıflatılmış olması, medyanın geri kalan bölümünün darbeye karşı tavır alması da önemli rol oynamıştır.

Erdoğan/AKP yönetimi olası bir darbeye karşı tavrını önceden belirlemiştir. Darbe girişimi karşısında hazırlıksız yakalanmamıştır. Ancak bu "Biliyordunuz, engellemediniz" yorumuna haklılık kazandırmaz.

Başarısız darbe girişimi, Erdoğan/AKP tarafından, Fethullah örgütünü tasfiye etmek, bu arada diğer muhalif unsurları da baskı altına almak, kendi iktidarını sağlamlaştırmak için bir fırsat olarak değerlendirilmiş ve kullanılmıştır, bugün de kullanılmaktadır.

15 Temmuz darbe girişimi, AKP/MHP yakınlaşmasını, süreç içinde bloklaşmasını, MHP'nin siyasetin belirlenmesinde rolünün artmasını ve Kuzey Kürdistan/Türkiye'de faşizmin, "devletin bekası" ve "terörizme karşı mücadele" adına yoğunlaştırılmasını da beraberinde getirmiştir.

Başarısız darbe girişimi ertesinde zayıflatılan ve fakat bütünüyle çökertilemeyen Fethullah örgütünün önemli unsurları bugün yurtdışında yoğun bir lobi ve propaganda faaliyeti yürütmeye devam ediyorlar. Örgüt, başarısız darbe girişimi ertesinde de Türkiye'de gerçekleştirdiği bir dizi eylemle Erdoğan yönetimini uluslararası alında tecrit etmeye yöneldi. Bu eylemlerden biri 19 Aralık 2016'da Ankara'da bir sergiyi ziyaret eden Rusya Büyükelçisi Andrey Karlov'a karşı düzenlenen suikasttı. Bu suikastte büyükelçi Fethullah'çı bir terörist tarafından vurularak öldürüldü. Ancak suikastle amaçlanan Türkiye ile Rusya'yı aşılmış olan "uçak vurulması krizinden" sonra bir kez daha karşı karşıya getirme, öncelikle Rusya yönetiminin en baştan yaptığı "bu bir provokasyon eylemidir" değerlendirmesi ile gerçekleşmedi.

SEÇİMLERDE TAVIRLAR…

2015-2019 yılları arasında üç parlamento genel seçimi, bir anayasa değişikliği referandumu ve bir cumhurbaşkanlığı seçimi yapıldı.

Biz Bolşevikler bütün seçimlerde tavrımızı, hangi siyasetle işçi ve emekçilerin bilincini bir adım ileri götürebiliriz sorusuna verdiğimiz cevap temelinde belirledik. Anda kendi adaylarımızın kendi komünist kimlikleri ile seçimlere katılması imkânımız yok. Devrimci güçlerin devrimci bir seçim programı temelinde ortak adaylar üzerinde anlaşma imkânları da yok gibi. Bu durumda seçimlerde her biri faşist devletin savunucusu olan egemen sınıf partileri dışında tek parti konumunda olan HDP'nin adaylarının desteklenip desteklenmeyeceği sorusu da seçimlerde tartışılan en önemli sorulardan biri olarak çıktı karşımıza.

7 Haziran 2015'de yapılan parlamento genel seçimlerinde ve 45 gün içinde hükümet kurulamadığı için 1 Kasım 2015'de yenilenen parlamento genel seçimlerinde, bu seçimlere kendi adayları ile, kendi propagandası ile katılan, listelerinde devrimci örgütlerden adaylara da yer veren HDP'yi, eleştirilerimizle birlikte, destekledik. Desteğimizin temelinde bu partinin faşist düzen partilerinden ayrı olduğu, burjuva demokrasisine en yakın parti olduğu ve seçimlere herhangi bir düzen partisinin kuyruğunda katılmadığı, en önemlisi de barışı gerçek an-

lamda savunan tek parti konumunda olduğu gerekçeleri yatıyordu.

16 Nisan 2017'de olağanüstü hâl şartlarında yapılan Anayasa Referandumunda halka sorulan soru iki faşist anayasadan hangisini tercih ediyorsunuz sorusu idi. Evet, pratikte zaten önemli ölçüde uygulamada olan alaturka başkanlık sistemini içeren faşist anayasaya onay verme anlamına geliyordu. Hayır ise, 71 yerinden değişikliklerle delinmiş 1982 faşist anayasasının olduğu gibi kalması yönünde oy kullanmak anlamına geliyordu. Bunun ötesinde evet Tayyip'e evet; Hayır Tayyip'e –ama yalnızca ona, faşist devlete değil, hatta AKP'ye bile değil– hayır demek anlamına geliyordu. Biz bunun halka anlatılarak, her ikisine de hayır denmesi gerektiğini, bu sahtekârlığın demokratik referandum gibi gösterilmesine hayır denmesi gerektiğini, halkın bu seçimlerde biz sizin bu oyununuzda yokuz demeye çağrılması gerektiğini savunduk. Boykot tavrı takındık. HDP'yi bu konuda ikna etmeye çalıştık. HDP ise, kuyruğuna bir dizi devrimci sol gücü de katarak, aslında egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşının bir parçası olma anlamına gelmen Hayır cephesinin aktif unsuru olmayı tercih etti. Biz boykot tavrımıza rağmen, HDP'nin sandık güvenliği için bizden talep ettiği desteği verdik.

Esasında 3 Kasım 2019'da yapılması gereken ve fakat MHP/AKP işbirliğiyle neredeyse 1,5 yıl öne çekilerek 24 Haziran 2018'de yapılan cumhurbaşkanlığı ve parlamento genel seçimleri konusunda, en baştan seçimlerin olağanüstü hâl şartlarında yapılması hâlinde bunun meşru olmayacağını ilan ettik. Bütün demokrat, devrimci örgüt ve insanların böyle bir seçimde boykot tavrı takınması gerektiğini savunduk. İkinci olarak, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de egemen sınıf partilerinin Tayyipçiler ve anti-Tayyipçiler olarak iki kampa bölündüğünü, bu iki kampın birbirinden berbat olduğunu, her iki kampın da işçi emekçi düşmanı, faşist T.C. devletinin savunuculuğunda birbiri ile yarıştığını, bunların birbirine tercih edilemeyeceğini, bu iki kampın birinin yanında yer almanın kesinlikle yanlış olduğunu savunduk. Eğer birileri demokrasi adına, sol adına, sosyalizm adına, barış adına vs. seçimlere katılacaksa, o zaman bağımsız bir üçüncü güç olarak katılması gerektiğini savunduk. Böyle bir durumda cumhurbaşkanlığı seçimlerinin birinci turunda bağımsız, demokrat adaya oy verilebileceğini, ikinci turun boykot edilmesi gerektiğini savunduk.

Seçimler öne çekilip, 24 Haziran'da yapılacağı belli olduktan sonra, HDP yine bir dizi devrimci sol gücü de arkasına katarak, referandumda yaptığı hatayı tekrarladı. Seçim stratejisini üçüncü bir güç yaratmak yerine, Tayyip cephesini zayıflatmak, geriletmek üzerine kurdu. Buna da faşizmi geriletmek, demokrasinin yolunu açmak, dedi. Böylece AKP/MHP dışındaki faşist düzen partileri ile aynı safta yer aldı. Biz olağanüstü hâl şartlarında, HDP'nin elindeki belediyelere kayyum atanmış olduğu, binlerce HDP'linin hapiste olduğu, HDP'nin seçim propagandasının önüne olağanüstü engeller çıkarıldığı bir ortamda yapılan bu seçimlere katılarak ona meşru görünüm vermeye hizmet eden taktiği ret ettik.

24 Haziran 2018 seçimlerinden AKP/ MHP koalisyonu istediği sonucu alarak, Erdoğan'ı 2023'e kadar alaturka başkanlık sisteminin ilk başkanı seçtirerek

ve bu sisteme resmen de geçme onayı alarak çıktı. Resmî sonuçların açıklandığı 3 Temmuz'da yaptığımız açıklamada faşizme karşı mücadele ve demokrasiyi savunma adına yapılan yanlışlar konusunda şu tespitleri yaptık:

EHVEN-İ ŞER SİYASETİNDEN KOPMADIKÇA DEVRİMCİ SOL BİR MUHALEFETİN GELİŞMESİ MÜMKÜN DEĞİLDİR!

(…) Durum kötü. Bugün Türkiye'de emekçi halkın çoğunluğu AKP Erdoğan iktidarının devamını istiyor. Açıkça azgın faşist ve aşırı milliyetçi şoven saldırgan bir siyasete destek veriyor. Burjuva muhalefetin kendisi de milliyetçilik sözkonusu olduğunda AKP/MHP'den çok geri bir konumda değil. Hatta örneğin Suriyeli mülteciler konusunda AKP'den de ırkçı pozisyonlar savunuyorlar. Yani bunlar da demokratikleşme konusunda desteklenebilecek, birlikte hareket edilebilecek alternatifler değil. Geriye bir tek HDP kalıyor. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de anda burjuva demokrasisine yakın görüşleri savunan tek parti diyebileceğimiz parti bu. Bu parti ise bugün AKP'ye karşı olan herkesle "demokrasi cephesi" kurma hayali peşinde. Kendi kendini ve halkı kandırıyor objektif olarak. Bugün zaten dar olan devrimci potansiyel bu parti üzerinden sistem partilerinin bir bölümüne, sonuçta sisteme eklemleniyor. Buradaki temel hata demokrasi mücadelesinin ehven-i şeri, yani kötüler içinde daha az kötüyü iktidara getirme mücadelesi olarak kavranıp yürütülmesi. Bu demokrasi mücadelesinin reformist tarzda yürütülmesidir. Gerçek devrimciler, demokrasi için mücadeleyi reformist tarzda değil, devrimci tarzda yürütürler. Bizim faşizme karşı alternatifimiz gerici burjuva demokrasisi değil, işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir. Biz işçileri ve emekçileri, kötülerin içinde daha az kötü olanı desteklemesi için değil, kendi demokratik iktidarları için mücadelede örgütleme görevine sahibiz. İşçileri emekçileri ehven-i şer için değil, gerçekten iyi olan, kendi iktidarları için mücadeleye çağırmak, örgütlemektir görevimiz.

Esasında ehven-i şer siyaseti, umutsuzluğun, umarsızlığın siyasetidir. Güçsüzlüğün siyasetidir.

Evet, güçsüzüz bugün. Önümüzde devasa görevler var. Ve biz az kişiyiz. Peki, ama eğer bugünden gerçek iktidar hedefi için mücadeleyi, işçileri örgütlemeyi merkeze koymazsak, nasıl güçleneceğiz? Egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşlarında objektif olarak onların bir bölümünün kuyruğuna takılarak mı? Hayır, böyle güçlenilmez.

Güçlenmenin yolu doğru devrimci, komünist siyaseti kitlelere bütün fırsatlardan yararlanarak taşımaktır. 24 Haziran seçimlerinde bu ancak boykot siyaseti ile 'sizin bu demokrasinin d sinin yanından geçmediği seçim sahtekârlığı oyununuzun figüranı olmayacağız' diyerek, halka bu şartlarda yapılacak bir seçimin en baştan gayrimeşru olduğunu ilan ederek, "hiçbirine oy yok" çağrısı ile yapılabilirdi. Biz gücümüz ölçüsünde bunu yaptık. Bunu yaparken yanlış bir siyaset yürüten ve halka hangi şartlar altında olursa olsun mecliste siyaset yapılmalı diyen, eleştirilere rağmen seçimlere katılmakta ısrarlı olan HDP'nin seçim kampanyasına fazla zarar vermeden yapmaya çalıştık. Onların seçim kampanyasını hedef almadık. Kuşkusuz HDP'nin bütün engellemelere rağmen

parti olarak girdiği parlamento seçimlerinde barajı aşmış olması başarıdır. Ancak bu başarı abartılmamalı, başarının bir bölümünün "emanet" oylar olduğu gerçeği yok sayılmamalıdır. Ayrıca sonuçta bu başarının egemen burjuvazinin hanesine de Türkiye'de demokrasi olduğunun bir işareti olarak yazılan bir başarı olduğu da unutulmamalıdır. Ne diyor Kılıçdaroğlu? "Türkiye siyasetinin bütün renklerini parlamentoya taşımayı başardık!" Ne güzel! çok renkli, fakat fazla fonksiyonu olmayan bir parlamentomuz var!!!

Kötümser miyiz? Umut yok mu?

Hayır, kötümser değiliz! Bu yıkılası düzen sonsuz değildir. Mutlaka yıkılacaktır. Onu yıkacak özne de bellidir: İşçi sınıfı ve bütün emekçiler ve ezilenler! Umut bu sınıfların örgütlenmesinde, sınıf mücadelesinde, işçi sınıfı önderliğinde devrimdedir! Devrimciler ne kadar hızlı bir şekilde ehven-i şer siyasetinden kopup gerçek devrimci pozisyonlara evrimlenirse, işçi sınıfının ve emekçilerin karartılmış bilinçlerinin daha da karartılmasına destek olmaktan uzaklaşırlarsa, işimiz o kadar kolaylaşır.

ALATURKA BAŞKANLIK SİSTEMİ…

2015-2019 yılları arasındaki dönem, T.C.'de burjuvazinin faşist diktatörlüğünün yönetim sisteminin kâğıt üzerinde parlamenter demokratik yönetimi biçiminden, alaturka başkanlık yönetimi sistemine geçtiği dönemdir. Bu sistemin egemen burjuvazi açısından yararı, yasama, yürütme, yargı erkleri arasındaki güç dengesinde yürütmenin güçlendirilmesi, kararların parlamenter sisteme göre çok daha hızlı alınıp uygulanabilmesidir.

Kendisi emperyalistleşmek amacında olan Türk büyük burjuvazisi açısından bu "yeni" yönetim sistemi uzun süredir tartıştırılan ve istenilen sistemdir. Aslında bu sistem T.C.'nin kuruluşundan 1950'de DP'nin iktidar olmasına kadar pratikte uygulanan ebedi şef, milli şef sistemidir. Sistem darbe dönemlerinde de askeri yönetimler altında dönem dönem pratikte uygulanmıştır. 2017 Referandumu ile anayasal hâle gelmiştir. 2014'de Erdoğan'ın başkan seçilmesi ertesinde de AKP'nin meclisteki yasa yapacak çoğunluğa sahip olması sayesinde zaten pratikte uygulanıyordu. Yine de bu sisteme anayasa hükmü gereği tam geçiş 24 Haziran 2018'de yeni sistemin ilk cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesiyle olmuştur.

Türkiye 25 Haziran 2018'de, yeni bir Türkiye'ye uyandı. Fakat burjuva muhalefetin umduğunun tersine bir yeni Türkiye. Artık hükûmetin parlamento tarafından seçildiği parlamenter sistemle yönetilen bir Türkiye kâğıt üzerinde de yok. Artık 2014 Ağustos'undan bu yana gayrı resmi olarak yürüyen yarı başkanlık sistemi de yok. Artık Türkiye adı "cumhurbaşkanlığı sistemi" olan Türk tipi başkanlık sistemi ile yönetilen bir ülke! Ve bunun böyle olmasına de geçerli oy kullanan seçmenlerin çoğunluğu onay verdi. Bu aslında gerçek anlamda hiçbir dönemde burjuva demokrasisi yaşamamış olan Türkiye'de, faşizmin üzerine örtülen parlamenter demokrasi maskesinin bir kenara bırakılmış olmasıdır. Şimdi faşizm başkanlık yönetim sistemi ile uygulanacaktır. Seçilmiş başkan tarafından atanan yürütme geçmişe oranla çok daha güçlü bir konuma gelmiştir. Şimdiye kadar kâğıt üzerinde milletin esas temsilcisi olarak, onun adına yasa yapan ve yürütmeyi millet adına seçen ve denetleyen par-

lamentonun yürütmeyi seçme görevi elinden alınmıştır. Denetleme görevi ise gerçekte nerede ise imkânsız kılınmıştır. Gelen böyle bir sistemdir. Bu gerçekte 1923'den beri süren yapının, kâğıt üzerindeki, görünürdeki işleyişin kökten değişimi, bir anlamda Birinci Cumhuriyet'in sonu, İkinci Cumhuriyetin başlangıcıdır. Evet, gelen İkinci Cumhuriyet'tir. Bu Cumhuriyet'te Birinci Cumhuriyet gibi burjuvazinin sınıf diktatörlüğüdür. Bu Cumhuriyet, birincisinden faşist yapıyı devralmış ve bugün yoğun bir biçimde uygulayan, öncülü gibi faşist bir diktatörlüktür. Birincisinden temel farkı Birinci Cumhuriyet'teki yönetici konumda olan laikçi kemalist bürokrat elitin yerini kültürel islamcı, pragmatist, popülist ve meşruiyetini (şimdilik) halk desteğinden alan bir elitin almış olmasıdır. Bu Cumhuriyet'in yönetici partisinin programı hâlâ burjuva demokrasisine geçiş programıdır. Ve fakat uyguladığı bugün açık faşist bir diktatörlüktür.

İşçiler, emekçiler açısından bunlardan birini tercih aslında kırk satırla, kırk katır arasında tercihtir.

İŞÇİ SINIFININ SINIF MÜCADELESİ…

2015-2019 arasındaki dönemde, 2015'de toplam 177 işyerinde, toplam 7940 işçinin katıldığı 27 grev eylemi; 2016 yılında toplam 102 işyerinde, 2518 işçinin katıldığı 21 grev eylemi; 2017 yılında, toplam 185 işyerinde 3733 işçinin katıldığı 26 grev eylemi yaşandı. Bu eylemlerde "kaybolan işgünü sayısı" 2015'de 128.801, 2016'da 98804, 2017'de 136941 idi. Resmi/yasal grev eylemleri konusunda 2018 rakamları resmen henüz yayınlanmadı, fakat grev eylemi bağlamında 2018'de de önemli bir ileri atılım yoktu.

Bunun dışında sınıf mücadelesi bağlamında işyeri bazlı, yasal olmayan fiili grev eylemleri vardır ki, çoğu kısa süreli olan bu eylemlere katılım resmi grev eylemlerine katılım sayısının üzerindedir. Bunun dışında işçilerin yaygın eylem biçimleri olarak basın açıklamaları, yemek boykotu, iş yeri talepleri bazlı yürüyüşler, mitingler vb. gibi eylemler öne çıkmaktadır. 2015-2019 yılları arasında iş yeri bazlı eylemlere yıllık ortalama katılım 70 bin civarındadır.

Bütün 4 yıllık dönem içinde en önemli sınıf mücadelesi eylemi 2015'de gerçekleşen, "Metal Fırtına" adı altında anılan eylemler oldu. Eylemlerin çıkış noktası metal alanında toplu iş sözleşmelerinde bir tekelde işçilerin mücadelesi ile bağıtlanan relatif iyi bir TİS'in, alandaki diğer işletmelerde de uygulanması, geçerliliği süren TİS'lerin yenilenmesi talebi idi.

İlk kıvılcımı Bosch işçileri çaktı. 2012 yılında Bursa Bosch işçilerinin büyük çoğunluğu Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal İş Sendikası'na üye oldu. Bosch işçilerinin Türk Metal esaretinden kurtulma girişimi Türk Metal, MESS ve hükümetin saldırıları ve müdahaleleri nedeniyle başarıya ulaşmadı. Bosch'da işçiler baskı altına alındı, öncü işçiler işten atıldı. İşçiler uzun süre yetkisiz kaldı. Dolayısıyla TİS yapılamadı. Sonuçta Bosch'da bir dizi ayak oyunuyla yetkiyi Türk Metal aldı.

Metal işkolunda 2014-2016 Grup Toplu İş Sözleşmesi'ni Türk Metal imzaladı. Sözleşme süresi 3 yıla çıkarıldı. Bosch'da ise Türk Metal, Grup Toplu İş Sözleşmesi'nin üzerinde ayrı bir sözleşme imzaladı. Saat ücretlerine %60'a varan zam yapıldı.

İkinci kıvılcımı Reno işçileri çaktı.

Reno işçileri Türk Metal'in Bosch'da imzaladığı sözleşmenin Reno'da da uygulanması, ücretlerin iyileştirilmesi talebiyle eyleme geçti. Fabrikada yapılan eylemler Bursa kent meydanına taşındı. Oyak Reno yönetiminin cevabı işçileri işten atmak oldu. Reno işçileri üretimi durdurdu. Oyak Reno yönetimi işçileri geri almak zorunda kaldı. Reno işçileri talepler formüle ederek, Oyak Reno yönetimine sundular.

Reno işçilerinin talepleri şöyle idi:

1–Ücretlerde iyileştirme yapılsın.

2–İşten atılma olmasın.

3–İşçilerin seçtiği temsilciler yönetim tarafından tanınsın.

4–Sahte sendika ve temsilcileri işyerlerine sokulmasın.

Oyak Reno yönetimi işçilerin taleplerini değerlendirmek için iki hafta süre istedi.

İstenilen süre dolmadan yönetim ve MESS işçilerin taleplerinin karşılanmayacağı açıklaması yaptılar. Bu açıklama üzerine işçiler yeniden eylemlere başladı. Renault fabrikasında 14 Mayıs Perşembe günü, 16.00-24.00 vardiyası işçileri üretimi durdurup fabrikayı boşaltmadı. Saat 24.00-08.00 vardiyasında çalışan işçiler ise işbaşı yapmayıp fabrika bahçesinde eyleme başladı. Gece başlayan üretimi durdurma eylemine sabah vardiyasına gelen işçiler de katıldı.

Türk Metal, MESS, Oyak Renault yaptıkları açıklama ile işçilerin üretimi durdurmasını, üretimden gelen gücünü kullanmasını "yasal" bulmadı.

Reno işçilerinin çaktığı kıvılcım diğer fabrikalara da yayıldı. Tofaş, Çoşkunöz, Mako, Ototrim, Delphi, işçileri de eylemlere başladı. Bursa kent meydanında metal işçileri ortak eylemler gerçekleştirdi. İşçilerin temel talebi ücretlerin iyileştirilmesi, ek sözleşme yapılması ve Türk Metal'in esaretinden kurtulmaktır.

Reno'da Türk Metal'den istifa etmek isteyen işçiler, taşeron sendika Türk Metal'in örgütlediği bir güruhun saldırısına uğradı. Yaralanan işçiler oldu.

Renault, Tofaş, Çoşkunöz, Mako, Ototrim, Delphi, Ford Otosan fabrikalarında MESS'in taşeron sendika Türk Metal ile birlikte kurdukları düzen çökmeye başladı. Bu fabrikalarda işçiler Türk Metal'den kitleler hâlinde istifa etmeye başladılar.

Sonuçta metal kolunda bile genel bir eyleme dönüşmedi. Lokal bir eylem olarak sınırlı kaldı ve "Metal Fırtına" patronların işçilere vermek zorunda kaldığı kimi tavizlerle sonuçlandı.

"Metal Fırtına" fiili grev eylemleri işçi sınıfı hareketinde önemli bir sıçramanın başlangıcı olma potansiyelini içinde taşıyordu. Bu potansiyelin gerçek eylemlere dönüşmemesinde 2015'in ikinci yarısında devletin yeniden başlattığı savaş, egemenler tarafından yükseltilen ve dikkatleri sınıf mücadelesi sorunlarından uzaklaştıran korkunç şoven milliyetçilik dalgası belirleyici rol oynadı.

Fakat eyleme katılan işçiler bu eylemlerden çok şey öğrendiler. Her şeyden önce birlik hâlinde hareket ettiklerinde güçlerini gördüler. Grev konusunda yasal sınırlar dışında da hareket edilebileceğini gördüler. Mücadele ile kimi tavizlerin elde edilebileceğini gördüler.

2015-2019 yılları arasındaki işçi sınıfı eylemlerinde önce çıkan temel özellikler şunlardır:

İşçi sınıfı eylemlerinde baskın eylem biçimi kısa bir yürüyüş veya mitingle birleştirilen basın açıklamasıdır. Eylemlerin ortalama yüzde 60'ını basın

açıklaması eylemleri oluşturmaktadır. Basın açıklamaları kimi zaman doğrudan işverene yönelik talep açıklaması biçiminde, kimi zaman kamuoyuna yapılan çağrılar niteliğinde açıklamalardır.

Eylemlerin ortalama üçte ikisi sendikalar veya başka kurumlar tarafından örgütlenen eylemlerdir. Üçte biri işçilerin kurumlar dışı, kendiliğinden gelişen eylemlerdir.

İşçi eylemlerinin çok önemli bölümü var olan haklara yönelen saldırılara karşı "savunma eylemleri"dir. İkinci sırada hak arama eylemleri gelmektedir.

Doğrudan siyasi taleplerle eylemler yok denecek kadar azdır. Var olanlar egemenler arasındaki iktidar mücadelesinin parçası olarak kullanılma durumundadır.

Geçen çalışma dönemimizde, Türk egemen sınıflarının Suriye'de giriştiği işgal savaşında da Kuzey Kürdistan'da yürüyen işgalci/sömürgeci savaşta da, OHAL konusunda da işçi sınıfının geneli ele alındığında, bu olaylar işçi eylemlerinin hedefleri, konusu dışındadır. Tersine yer yer sendikaların aslında devletle ve patronlarla iç içe olan büyük bölümü örneğin Cerablus ve Efrîn işgaline açık destek tavrı takınmış, tabandan buna karşı dikkate değer bir tepki gelmemiştir.

Sendikal örgütlenme ve işçi eylemlerine katılan işçi sayısı:

Temmuz 2018 verilerine göre; işçi sayısı (Resmi kayıtlı işçi sayısı) toplam 14 milyon 121 bin 664'tür. Bunların 1.802.155'i sendikalarda örgütlüdür. Sendikal örgütlenme oranı işçiler içinde %12,76'dır. Bu geçen çalışma dönemimizde göre %1 civarında bir artış anlamına gelmektedir. Yine de sendikal örgütlenme oranı çok düşüktür. Ve sendikaların çok büyük çoğunluğu da aslında öncelikle kendi iktidarlarını sağlama almayı düşünen ve ona göre hareket eden sendika ağalarının yönetimindedir. Gerçek anlamda sınıf mücadelesini merkeze koyan, bu anlamda devrimci olan sendika çok azdır. Var olanlar da işçi sınıfı içinde gerçek anlamda gücü olmayan, şu ya da bu devrimci gruba sempati duyan işçilerin dışına çıkmayan konumdadırlar. Bunların sendika siyaseti "sol" hatalarla doludur.

Memur sayısı 2 milyon 473 bin 461'dir. Memurlar içinde sendikalaşma oranı %67,65 ile işçiler içindeki sendikalaşma oranının beş katından fazladır. Bunda tabii bu sendikalaşmanın büyük bölümünü "devlet eliyle" gerçekleştiren Memur-Sen (Toplam 1 milyon 673 bin 318 sendikalı memurun 1 milyon 10 bin 298'i Memur-Sen üyesi!) başrolü oynuyor.

İşçi eylemleri bağlamında döküm yapılırken yani en az 16 milyon resmi işçi ve emekçi sayısı baz alınmalıdır.

Bu baz alındığında ve ülkelerimizin örneğin iş cinayetleri konusunda Avrupa şampiyonu, dünyada da önde gelen ülkelerden biri olduğu bilindiğinde bütün eylemlere katılım yıllık ortalama sayısı 70 bin civarında olan işçi sınıfı eylemlerinin hâlâ çok düşük seviyede olduğu tespit edilmek zorundadır.

Diğer yandan fakat eylemlerin üçte birinin sendika veya herhangi bir kurum tarafından başlatılmadığı, kendiliğinden gelişen eylemler olduğu bilindiğinde, sınıf içinde çok önemli bir mücadele potansiyeli olduğu ve bunun kendini –bugün zayıf ta olsa– eylemlerle gösterdiğinin bilincinde olunmalıdır. Umut İşçi sınıfında, onun sınıf mücadelesindedir.

Sonuçta ülkelerimizin nereye doğru gelişeceğini belirleyecek olan müca-

dele işçi sınıfının sınıf mücadelesidir. Ve işçiler mücadele içinde dostunu, düşmanını çok daha iyi tanımaktadır.

Bizim için temel görev bütün işçi mücadelelerine doğru komünist bilinci taşımak, bu mücadeleler içinde işçi sınıfı ile bağları güçlendirmektir.

İşçilerin mücadelesinin önündeki en önemli engellerden biri mücadelenin sisteme karşı mücadeleye dönüşmesini engellemek için her şeyi yapan, aldıkları yüksek maaş ve büyük imtiyazlarla sınıfı konumları itibarıyla işçilikten kopmuş, bürokratlaşmış sendika ağalarıdır. Sendikalar içinde örgütlenmek ve bu tip unsurların egemenliğini kırmak için mücadele çok önemlidir.

DİĞER SINIF VE KATMANLARIN, EZİLENLERİN MÜCADELELERİ…

2015-2019 yılları arasındaki dönemde tabii yalnızca işçi sınıfı değil, diğer sınıf ve katmanların da kendi özgün talepleri ile yürüttükleri bir dizi mücadele yaşandı.

Türkiye'de köylü nüfus kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak hızla küçülüyor. 2017 itibarıyla Türkiye'de nüfusun %92'si il ve ilçelerde, %8'i köylerde yaşıyor. Bu tabii tek başına, köylü nüfusun artık %8'e kadar gerilemiş olduğu anlamına gelmiyor. Çünkü ilçelerin bir bölümü de esasta hâlâ temel ekonomik işi tarım ve hayvancılık olan nüfusu, köylü nüfusu barındırıyor. Köylülüğün somut talepleri ve bu talepler uğruna mücadeleleri bölgeden bölgeye değişiyor. Fakat köylü hareketlerinde temel talepler devlet desteğinin arttırılmasına yönelik talepler. Bunun yanında yine bölgesel olarak değişen doğal çevrenin bozulmasına karşı eylemler yaşandı. Bu kimi yerde Termik Santral yapımına, kimi yerde HES yapımına, kimi yerde maden arama, taş ocağı işletmeye karşı, kimi yerde yol yapımına karşı lokal eylemler şeklinde yaşandı. Hepsinin ortak özelliği bu eylemlerin, dışardan gelen çevreci, küçük burjuva eylemciler dışında fazla destek bulmayan lokal eylemler olarak kalması oldu. Komünistler köylü nüfusun hayat şartlarını düzeltecek taleplere sahip çıkma, köylü mücadelelerini doğru yönde geliştirmek için ciddi bir faaliyet yürütmek görevine sahiptir.

Çalışma dönemimizde özellikle 8 Mart'larda kendini çok etkin bir şekilde ortaya koyan kadın mücadelesi, erkek şiddetine, tacize, tecavüze karşı yükselen bir eğilim gösterdi. Burada temel sorun bu mücadelenin başını burjuva feminist grupların çekiyor olmasıdır. Bu durumda aslında geçen çalışma dönemimize göre bir değişme olmadı. "Sol" buna iki türlü tepki veriyor. Ya feminist pozisyonlar üzerlenilip onun kuyruğuna takınılıyor, feministlerden daha feminist olunuyor! Örneğin MLKP "Marksist-Leninist Kadın Partisi" kuruyor! Ya da kadın mücadelesi feministlerin önderliğinde olsa bile onun demokratik bir özü olduğu görülmüyor. Bu demokratik öze komünistler sahip çıkıp, bu hareketi doğru bir ideolojik mücadele temelinde kendi önderliğinde devrimin en önemli dinamiklerinden biri hâline getiremezse, proletarya önderliğinde devrim bir hayal olarak kalır. Komünistler kadın hakları için mücadeleyi işçi sınıfının sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçası hâline getirmek görevine sahiptir.

Yüksekokul öğrenci gençliğinin mücadeleleri, bu dönemde üniversitelerde ilerici öğretim üyelerine yönelik baskılara karşı mücadeleler ve yer yer de kimi üniversitelerde doğrudan andaki siyasi

iktidara yönelik protesto gösterileri biçiminde gelişti. Yüksekokul duvarları dışına taşmayan ve yüksekokullarda da aktif çok küçük bir azınlığın hareketleri olarak kaldı bu mücadeleler. Burada da görev, bu mücadeleleri egemen sınıfın kendi içindeki iktidar mücadelesinin bir dayanağı olmaktan çıkarmaya çalışmak, öğrencilerin mücadelesi ile işçi sınıfının sınıf mücadelesi arasında köprüler kurmaktır.

2015-2019 yılları arasında çevre konusunda da bir dizi eylemler oldu. Aslında iklim değişikliğinin çok somut olarak görülebilir ilk sonuçlarının yoğun bir biçimde yaşandığı günümüzde doğal çevrenin talanına karşı mücadele kendini devrimin en önemli mücadele alanlarından biri olarak dayatıyor. Geleceği kuracak sınıf olan proletaryanın bu soruna kendi sorunu olarak sahip çıkması gerekiyor. Fakat işçi sınıfı geneli itibarıyla bu konuda duyarsız. Sonuç zaten görevlerle karşılaştırıldığında olağanüstü zayıf olan çevre mücadelesinin esas olarak küçük burjuva çevrecilere kalması. Önümüzdeki çalışma dönemimizde siyasetimizde bu meseleye çok daha fazla önem vermemiz, bu konuda işçi sınıfı içinde aydınlatma işini daha yoğun yapmamız gerekiyor. Bu bağlamda çalışma dönemimizde çevre mücadelesi açısından çok önemli bir gelişme yaşandı. Akkuyu'da Türkiye'nin ilk nükleer santralinin inşası resmen başladı. Aslında egemenlerin emperyalistleşme planlarının, atom gücü olma planlarının bir parçası olan nükleer santral inşasına başlanması, gelecek kuşakların hayatının da ipotek altına alınması yönünde adım atılması anlamına geliyor. Fakat bu kadar hayati bir konuda birkaç lokal basın açıklaması vb. eylemler dışında bir ses çıkmadı. Atoma karşı mücadele önümüzdeki çalışma döneminin önemli konularından biri olmak zorunda.

Ülkelerimizde son çalışma dönemimizde büyük kentlerde kendini çok daha cesurca ifade eden LGBTİQ hareketinin renkli eylemleri de önemli bir mücadele alanı olarak kendini gösterdi. İşçi sınıfı bu konuda da, bütün azınlık haklarını savunmada, ayrımcılığı, "ötekileştirme"ye karşı mücadelede en önde giden sınıf olma durumunda ne yazık ki değil. Homofobi işçi sınıfı içinde yaygın ve egemen düşünce. Bu konuda da biz komünistler bu soruna da sahip çıkma, bu mücadeleyi de sınıf mücadelesinin bir parçası hâline getirme görevine sahibiz. Sonuçta her yetişkin insanın cinselliğini baskıya ve aşağılanmaya uğramadan yaşayabileceği toplum sosyalist/komünist toplumdur.

Bir bütün olarak ele aldığımızda şunu tespit ediyoruz: Ülkelerimizde gelişmeye damgasını vuran ne yazık ki, geçen mücadele dönemimizde de olduğu gibi; işçi ve emekçilerin, burjuvaziye, altın/üste, ezilenlerin/ezenlere karşı mücadelesi değil. Belirleyen hâlâ egemenlerin kendi aralarındaki iktidar mücadelesi. Aslında sömürülen ve ezilenlerin mücadelesinin boyutları, objektif şartların dayattığı mücadele seviyesinin çok altında. Ezilenlerin mücadeleleri açısından anda gerçekten "halk hareketi" denebilecek, kitlesel temeli olan tek hareket Kürt ulusal hareketi. O da sonuçta küçük burjuva önderlik altında bir hareket. Egemenler kendi aralarındaki iktidar mücadelelerinde bütün "sol" muhalefeti kendi kuyruklarına takmayı hâlâ becerebiliyor.

Bunun temel nedeni "sol"u kendi önderliğinde toparlayabilecek güçte

bir komünist hareketin yokluğu. Biz Bolşevikler ne yazık ki hâlâ küçücük bir azınlığız.

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE'NİN SOSYOLOJİK YAPISI: KESİN İNANÇLI TOPLULUKLAR TOPLAMI…

Burjuva anlamda bile demokratikleşmeyi tam olarak yaşamamış, gelenek göreneklerinde hâlâ önemli yarı feodal kalıntıları genlerinde taşıyan ve yaşayan, özgür bireyleşme konusunda çok geri olan bir sosyolojik yapıya sahibiz. Gelişmiş kapitalist toplumlardaki süreç içinde mücadeleyle kazanılmış, çoğunluğun hep sorgulanabilen ve değişmeye açık ortak değerleri temelinde oluşan "toplum" hâline henüz gelmemiş, "cemaatler toplamı" olan bir sosyal yapıda yaşıyoruz.

Cemaatlerin ortak özellikleri var: Sorgulanmayan kesin inanç, müritleri tarafından uçurulan bir "şeyh"in, "Şef"in,"başkan"ın mutlak önderliği. Ona biat kültürü. Etrafımıza baktığımızda hep bu özelliklere sahip bir cemaatler ağı görüyoruz. Burada cemaatler yalnızca dinsel/mezhepsel vs. temelde yan yana gelen inançlı topluluklar değil. Kendi içini doldurdukları biçimde "Laiklik"i din olarak kavrayan, ya da kendi kesin inançlarına "iman eden" songulamayan, seküler tekkeler de özde dinsel cemaatlerden farklı değil.

Bu, Kuzey Kürdistan/Türkiye "Sol"una da büyük ölçüde yansıyor.

Kendi içlerinde biat kültürüne sahip binlerce dinci ve seküler cemaat, ülkelerimizde siyasal konjonktüre göre değişen ittifaklar kurup, devleti ele geçirme mücadelesinde kümeleniyorlar.

İKİ CEPHE…

Andaki siyasi mücadelede bu kümelenmede iki cephe var:

— RTE cephesi: MHP anda bu cephenin –kendisi stratejik dese de– taktik parçası. Bu cephede ayrıca BBP var. Utangaçça –tabii emperyalizme karşı vatan savunması adına– Doğu Perinçek'in Vatan Partisi var. Hüda-Par da belli durumlarda bu cepheden yana tavır takınıyor. İslamcı cemaatlerin çok büyük çoğunluğu bu cephenin unsurları. Cephenin baskın alt unsurları binlerce öncelikle dinsel cemaat. RTE bu cephenin mesihi. Devletin iktidar organları önemli ölçüde bu cephenin kontrolüne geçmiş durumda. Gelinen yerde medyada ezici bir ağırlığa sahip bu cephe.

— Anti-RTE cephesi: Bu cephe kendini RTE'nin siyasetine ne olursa olsun muhalefet olarak konumlayan, nasıl ve hangi yol ve araçlarla olursa olsun RTE iktidarını devirmeyi hedefleyenlerden oluşuyor. Bu cephe siyasi olarak yukarıda saydığımız güçler dışındaki tüm siyasi güçleri içeriyor. Bu cephenin güçleri içinde ne yazık ki kendine devrimci, marksist, sosyalist diyen kimi güçler de var. Bunlar kendini 2015 Nisan ayından bu yana bu cephenin içinde konumlandırmış olan HDP'nin kuyruğunda hareket ediyorlar. Cephenin başat unsuru aslında on yıllarca gerçek laiklikle ilgisi olmayan kemalist devlet dinini laisizm diye yutturan CHP'dir. Cephenin alt unsurları içinde binlerce seküler cemaat baskın konumda. Atatürk bu cephenin mesihi, cephenin siyasi cephaneliğinin önemli bölümü, kendisi dinci bir cemaat olan ve fakat iktidar dalaşında RTE cephesinden kopan Fethullah Cemaati tarafından sağlanıyor.

Hem Tayyip cephesinin hem de an-

ti-Tayyip cephesinin belirleyici unsurları gerek T.C.'ye, gerekse burjuvazinin iktidarına candan bağlılar. Kavgaları kendi aralarında bu devlete hangisinin egemen olacağı, devlet iktidarının nimetlerinden hangi kesimin öncelikle yararlanacağı kavgasıdır.

İkisinin de iktidarında uygulanan rejimin adı demokrasi maskesi altında faşizmdir. AKP döneminde gerici burjuva demokrasisine geçiş yönünde atılmış olan kimi adımlar durdurulmuştur. Anda yaşanan AKP/MHP koalisyonu iktidarı altında koyu bir faşizmdir.

Tabii bu iki cephe arasında belli farklar da vardır.

Bir bütün olarak RTE cephesi değil, ama RTE/AKP, T.C.'nin Türk-İslam sentezi temelinde, kültürel olarak İslam kimlikli bir cumhuriyet olarak yeniden yapılandırılmasından yanadır. Anti-Tayyip cephesinin başat unsurları ise verili ve AKP'nin dönüştürmekte olduğu yapının sürdürülmesinden, eskiye geri dönülmesinden, kemalist T.C.'ye geri dönülmesinden yanadır.

KÖTÜNÜN İYİSİ EN KÖTÜ OLANDIR…

Anda anti-Tayyip cephesi içinde yer alan HDP ve onun kuyruğunda bu cepheye katılan "sol" güçlerin konumu ve gerekçeleri cephenin başını çekenlerden değişik. Bunlar, cephenin başat unsurlarından ayrı, tutarsız demokrat, ilerici güçler. Aslında bu cephe içinde yer almamaları gerek. Fakat cephenin parçası olarak hareket ediyorlar.

Bunlar kendilerine göre akıllı bir siyasi taktik uyguluyorlar. Bu taktiğin temel düşüncesi eğer iki kötü varsa, daha az kötü olanın, "kötünün iyisi"nin yanında yer almanın doğru olduğu düşüncesidir. Bu çok bilinen ehven-i şer siyasetidir. Doğru, demokrat, devrimci bir siyaset, tüm kötülere karşı "iyi" olanı savunur. Bunun için mücadele eder. Bir halk deyimi "Ehven-i şer en kötü şerdir" der haklı olarak. Çünkü kötünün iyisi, iyinin ne olduğunu gözlerden gizler, kötüyü iyiymiş gibi görüp göstermeye hizmet eder.

Kötünün iyisi siyasetinin HDP ve onun kuyruğundakiler tarafından "doğru siyasi taktik" olarak savunulmasının gerekçesi kabaca şudur: Bugünün Tayyip Türkiye'si, halk için olabilecek en kötü, en faşist, en halk düşmanı tek adam diktatörlüğüdür. Tayyip Türkiye'si "Freni patlamış, yokuş aşağı giden bir kamyon gibidir. Sorun şimdi freni patlamış bu kamyonu onu durdurmak isteyen herkesle birlikte kamyonu durdurmaktır. Tamir işine ancak kamyon durdurulduktan sonra başlanabilir." Şimdiki mücadele bu yüzden önce Tayyip diktatörlüğünü yıkmak mücadelesidir. Bunların bir bölümü daha da ileri gidip, Türkiye'nin şimdi Tayyip döneminde faşistleştiğini söylüyor. Bunların gözünde Tayyip'i devirme mücadelesi, antifaşist mücadele oluyor!

Biz sadece komünistlerin değil, kendine devrimci, sosyalist vb. deyip bu iddiayı ciddiye alan her kişi ve örgütün ehven-i şer siyasetini kategorik olarak ret etmesi gerektiğini hep söyledik, söylüyoruz. Kuzey Kürdistan/Türkiye "sol"unun büyük çoğunluğunun bizce en büyük hatası bu "akıllı taktik", "siyaset yapma" vb. adına hiçbir zaman ehven-i şer siyasetinden kopmamış olmasıdır.

Bir başka handikap kendi gücünü doğru değerlendirmemesi, kendi dar çevresinin gerçekliğini toplum gerçekliği sanması, hastalıklı bir sübjektivizmdir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye "sol"unun büyük çoğunluğu bunların yanında

taktik zenginliğinin güç gerektirdiğini, güçsüz olunan yerde taktik yapmaya kalkmanın pratikte kuyrukçulukta konaklamaya götüreceğini anlamamıştır.

Bugünkü sonuç şudur: Egemen sınıfların iktidar mücadelesindeki cepheleşmesinde "sol"un büyük çoğunluğu HDP üzerinden CHP'ye, CHP üzerinden de aslında faşist T.C.'ye eklemlenmektedir. Ve bu antifaşist mücadele adına yapılmaktadır.

ESKİ HAMAM ESKİ TAS:
FAŞİST T.C. DEVLETİ…

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de evet bugün antifaşist mücadele günceldir. Fakat antifaşist mücadele, anti-Tayyip mücadelesi ile eşitlenemez. Evet, bugün faşizmin en yoğun biçiminde uygulanmasının siyasi sorumluluğu en başta bugünkü siyasi iktidara, RTE yönetimine aittir. Evet, bugün antifaşist mücadele Erdoğan iktidarına karşı mücadeledir. Fakat yalnızca ona karşı mücadele değil, bir bütün olarak faşist T.C.'ye karşı mücadeledir. Faşizm, Kuzey Kürdistan/Türkiye'ye Erdoğan'la gelmedi. Tek adam yönetimi de Kuzey Kürdistan/Türkiye için yeni değil! T.C.'de burjuvazinin esas yönetim yöntemi 1925'den bu yana, burjuva demokratik hak kırıntılarının yaşandığı, kısa dönemler dışında hep açık terör, yani faşizm oldu. Bugün de bu sürüyor. Hamamcı değişti, hamam aynı hamam. Eski hamam, eski tas!

Yıkılması gereken yalnızca bugünkü hamamcı değil, hamamın kendisidir, faşist T.C.'dir. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de faşizme karşı mücadele faşist T.C.'yi yıkma mücadelesi olarak yürütülmek zorundadır. Ve faşist T.C.'ye karşı mücadele bu devletin savunucusu olan güçlerle birlikte yürütülemez. Antifaşist mücadele, kendileri de faşist olan güçlerin bir bölümü ile birlikte yürütülemez. CHP ile, İYİ Parti ile, Saadet Partisi ile vs. birlikte anti-Tayyip mücadelesi, antifaşist mücadele değil, faşist klikler arasında iktidar mücadelesinde sonuçta CHP'ye kuyruk olmaktır.

Hiçbir devrimci bunu kabul edemez, etmemelidir. Bizim egemenlerin iktidar mücadelesinde taraf olmamız sözkonusu olamaz, olmamalıdır.

BİZİM TARAFIMIZ:
DEVRİM-HALK DEMOKRASİSİ-SOSYALİZM-KOMÜNİZM…

Bizim kendi tarafımız vardır: Halkın devrimci demokratik iktidarı için mücadele! Ülkelerimizde proletarya diktatörlüğü altında sosyalizme ve komünizme gidecek yolu açacak olan demokratik halk devrimi için mücadele. Antifaşist mücadele de budur. Faşizmi tarihe gömecek olan budur.

Burjuvazi tabii eğer iktidarına devrimle son verilemezse, süreç içinde faşist yönetim biçiminden, faşist tedbirlerle hep iç içe olan gerici burjuva demokratik yönetim biçimine de geçebilir. Nitekim ülkelerimizde AKP hükümetinin ilk döneminde bu yönde, bizim "faşizmin çözülme süreci" olarak adlandırdığımız kimi gelişmeler yaşandı. Fakat bizim "kırılgan" olduğuna dikkat çektiğimiz bu süreç 2015 Nisan'ından bu yana açıkça rafa kaldırılmış durumdadır. Bugün yine, yeniden yoğunlaşan bir faşizm süreci yaşıyoruz. Türk burjuvazisi adına AKP içte ve dışta savaş yürütüyor.

Faşizmden, gerici burjuva demokrasisine geçiş olması hâlinde de fakat faşizm tarihe gömülmez!

Devrimciler faşizme karşı "Bütün çizgi boyunca gerici", faşist tedbirlerle iç içe

yaşayan burjuva demokrasisine geçiş veya geri dönüş için değil, faşizmi halk devrimi ile veya sosyalist devrimle mezara gömmek için mücadele yürütürler.

GÜNÜN ACİL GÖREVİ: DEVRİMİN KURMAY HEYETİ BOLŞEVİK PARTİ'NİN İNŞASININ DERİNLEŞTİRİLMESİ…

Faşist T.C.'nin yıkılması, demokratik halk iktidarının kurulması, sosyalizme, komünizme giden yolda çöplerin temizlenmesi. Bütün bunları gerçekleştirecek olan devrimin öznesi işçi sınıfı ve emekçi yığınlardır. Onlar adına yapılmayacaktır devrim. İşçiler, emekçiler "artık yeter" diyerek ayaklanmadan devrim olmaz. Bugüne kadarki bütün devrimlerin tarihi bize devrimlerin ezilenlerin bıçak kemiğe dayandığında, artık yeter, böyle yaşamaktansa ölümü tercih ederiz deyip ayaklanmasıyla başladığını gösteriyor. Böyle bir devrimci ayaklanma masa başında kurgulanamaz. Devrimci durumlar, devrimci ayaklanmalar şu ya da devrimci örgütün "öncü eylemleri" ile de tetiklenemez. Bunlar şartlar oluştuğunda kendiliğinden ortaya çıkar. Devrimin zaferi için temel soru böyle bir devrimci ayaklanma durumunda, bu ayaklanmayı devrimin zaferine doğru geliştirme yeteneğine sahip bir kurmay heyetinin, gerçek Bolşevik bir partinin olup olmadığı sorunudur. Komünistlerin örgütlü bir güç olarak böyle bir ayaklanmanın en ön safında olup olmadıkları sorunudur. Bu yüzden komünistler için böyle bir partinin yaratılması en acil, en can alıcı görevdir.

Bu işe dört elle sarılmaktır devrimci görev.

Bırakalım sosyalizm adına da konuşan her türden revizyonist ve reformistler, burjuvazinin iktidar mücadelesinde ince taktik adına kuyrukçuluğa devam etsinler!

Biz başta işçi sınıfı olmak üzere, halklara doğru marksist-leninist görüşleri taşıyalım. Samimi devrimciler süreç içinde doğrunun yanına gelecektir.

Bırakalım kimi sosyalist maskeli liberaller, ahmakça bir "batı hayranlığı" ile, antifaşist mücadele adına, gerici burjuva demokrasisini pek matahmış gibi savunsun!

Biz kendi işimize bakalım!

Bolşevik Partimizin inşasını derinleştirelim!

Gerçek bir Bolşevik önderlik olmadığı zaman, devrimci ayaklanmalar da sonuçta karşı devrim tarafından bastırılacak, saptırılacak, kullanılacaktır. "Arap Baharı"nda olduğu gibi"

Biz bu bilinçle bütün Bolşevik Partilileri, bütün sempatizanları kendilerini devrimci tarzda sorgulamaya, daha fazla, daha fedakâr, daha bilimsel faaliyete çağırıyoruz.

Kongremiz, örgütsel faaliyetlerin değerlendirilmesinde Bolşevik Partimizin ideolojik siyasi gücü ve etkisi ile gerçek örgütsel gücü arasında büyük bir orantısızlık olduğunu tespit etti. Bu orantısızlığı ortadan kaldırmak, örgütsel gücümüzü ideolojik/siyasi seviyemize uygun hâle getirmek için daha fazla, daha fedakâr, daha bilimsel çalışma önümüzdeki dönemde örgütsel faaliyetimizin merkezinde duracaktır.

Biz bu bilinçle, dışımızdaki bütün komünist güçleri de Marksizm-Leninizm bilimi temelinde Bolşevik Parti'nin belgelerini incelemeye, tartışmaya, Bolşevizm bayrağı altında toplanmaya, birleşmeye çağırıyoruz!

Bolşevizm geleceğin ta kendisidir!

Bolşevizm yenecektir! ■

11. Parti Kongre'sinde Alınan Kimi Kararlar

11. Kongre'de "Parti Programı Ve Tüzüğü"nün güncelleştirilmesi kararı alındı. Bu iki belge önümüzdeki dönemde aşağıda kısaca ortaya konan değişiklikler yapılarak yeniden yayınlanacaktır.

Bolşevik Parti Programı'ndaki güncelleştirmeler:

(Bkz. "Bolşevik Parti Programı Ve Tüzüğü", Özel Sayı, Haziran 2010)

S. 5, ikinci satır, parantez içindeki açıklama "(21. yüzyılın ilk on yılı içinde de)" cümlesi silindi.

8. Madde: Üçüncü paragraf, parantez içindeki "(bugün 6,5 milyarın 1 milyar kadarı)", "(7,5 milyarın 1 milyar kadarı…)" şeklinde değiştirildi.

8. Madde: S. 8, en alttan ikinci paragraf: "Emperyalizmin üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesinin önünde esasen engel hâle gelmiştir", "gelişmesinin önünde" yerine "… özgür gelişmesinin önünde " şeklinde düzeltildi.

9. Madde: S. 9, sondan ikinci satır… "son yirmi yıl " yerine "son otuz yıl..." olarak düzeltildi.

10. Madde: S.11, İkinci paragrafın birinci cümlesi: "özellikle son yirmi yıldır" yerine "son otuz yıldır" cümlesi eklendi.

11. Madde: S.12, 5. satır. "Şimdi" silindi. Aynı madde de beş satır sonra, "aymazlığı içindeler" yerine, "aymazlığına düştüler" şeklinde değiştirildi. Aynı madde de 5 satır sonra, "... geçirilecektir" yerine "geçirilir" kelimesi eklendi.

19. Madde: S.17, birinci paragrafın son cümlesi. "Bolşevik Parti inşası esas olarak iki aşamadan" yerine "Bolşevik Parti inşası devrim öncesi esas olarak iki aşamadan…" şeklinde değiştirildi.

20. Madde: S.18, 4. satır…" bu işi yapabilir..." yerine, "yeteneğine en uygun olan, en sevdiği işi yapabilir" şeklinde düzeltildi.

26. Madde: S. 21, son paragrafta:

"Şimdi Batılı emperyalistler açısından, en başta da Amerikan emperyalizmi açısından, Müslüman çoğunluklu nüfusa sahip ülkeler için Batı dünyası

ile İslam dünyasını birleştirebilmek için "ılımlı İslam" rol modeli olarak düşünülen bir konumdadır. Egemen Türk burjuvazisinin önemli bir bölümü bu rol modelini de üzerlenmiş, kabullenmiş durumdadır" tespiti güncelliğini yitirdiğinden dolayı çıkarıldı. Parti Programı'na şu tespitler eklendi:

"Bölgesel güç olma konusunda ki iddiasını 2017/2018'deki Cerablus ve Efrîn işgaliyle ve Suriye'deki savaşta kendi çıkarlarını merkeze koyan siyaseti ile güçlendirmiştir. 21. yüzyılın başlarında Batılı emperyalistler açısından, en başta da Amerikan emperyalizmi açısından, Müslüman çoğunluklu nüfusa sahip ülkeler için Batı dünyası ile İslam dünyasını birleştirebilmek için "ılımlı İslam" rol modeli olarak düşünülen Türkiye, kendi burjuvazisinin çıkarlarını merkeze koyan siyaset nedeniyle eski "stratejik müttefikleri" için güvenilir olma konumunundan çıkmıştır."

29. Madde: S. 22, üçüncü paragrafta yer alan şu bölüm:

"Bir yandan bugün Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde egemen olan anayasa faşist 1982 Anayasası'dır. Bu anayasada yapılmış olan 180'i aşkın değişiklik, anayasanın faşist özünü değiştirmemiştir.

Diğer yandan Türkiye'nin AB'ye üyelik görüşmeleri sürecinde AB'nin talep ettiği "uyum yasaları" ile Türkiye'nin yasalarında yüzlerce değişiklik yapılmıştır.

Gelinen yerde anayasa dışta tutulup, değiştirilen yasa metinleri temel alındığında, Türkiye'nin AB içindeki burjuva demokratik ülkelerden esasta bir farkı kalmamıştır. Fakat bu yasaların uygulanma alanı hâlâ çok dardır. Uygulamada devlet iktidarını hâlâ elinde tutan işbirlikçi büyük bürokrat devlet burjuvazisi elindeki aygıtla bu yasaların uygulanmasını engellemeye çalışmakta, ayak diremektedir. Bunun örnekleri yargıda yaşanmaktadır. Bunun örnekleri hükümet–ordu ilişkilerinde yaşanmaktadır. vs. Bu anlamda yasal düzlemde –faşist anayasa dışta tutulduğunda– gerici burjuva demokratik devletlerden esasta bir farkı kalmayan Türkiye, henüz tam anlamıyla burjuva demokratik bir devlet olarak adlandırılamaz. Türkiye'de açık terör, hukuksuzluk, gerileyerek de olsa hâlâ temel yönetim biçimidir. Bu anlamda hâlâ faşist, fakat faşizmin çözülme sürecinde bulunduğu bir ülke konumundadır" çıkarıldı. Yerine şu bölüm konuldu:

"Bir yandan Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde egemen olan anayasa hâlâ faşist 1982 Anayasası'dır. Bu anayasada yapılmış olan 180'i aşkın değişiklik, anayasanın faşist özünü değiştirmemiştir.

Diğer yandan Türkiye'nin AB'ye üyelik görüşmeleri sürecinde AB'nin talep ettiği "uyum yasaları" ile Türkiye'nin yasalarında yüzlerce değişiklik yapılmıştır.

Anayasa dışta tutulup, değiştirilen yasa metinleri temel alındığında, Türkiye'nin AB içindeki burjuva "demokratik" ülkelerden esasta bir farkı kalmamıştır.

Fakat uygulamada yaşanan esasta faşizmin sürmesi olmuştur. Yasal düzlemde yapılan gerici burjuva demokratik düzenlemelerin hayata geçirilmesi hep engellerle karşılaşmış, egemenler arasındaki iktidar dalaşı, 2004-2015 arasında faşizmin çözülme süreci olarak adlandırdığımız süreci

kesintiye uğratmıştır. Yaşanan hâlâ açık terörün esas yönetim yöntemi olduğu faşizmdir."

29. Madde 1. paragrafta yer alan:

"Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde burjuva demokrasisi gerçek anlamda hiçbir zaman uygulanmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti 1923'te kurulduğundan ve kemalist burjuvazi iktidarını belli ölçülerde sağlamlaştırdığından bu yana (yani 1925 yılı, Takrir-i Sükûn Kanunu çıkarılıp, uygulanmaya başladığından bu yana) siyasi iktidar parlamenter maskeli faşist bir karaktere sahip olagelmiştir. Belirli dönemlerde (örneğin 1946 sonrası kısa bir dönem, 1950 Demokrat Parti'nin ilk iktidar döneminin ilk ayları, 1961 Anayasası ertesi kısa bir dönem, 1970'li yılların son dönemi) ve demokratik haklardan kısmi yararlanma imkânlarının varlığı bu gerçeği ortadan kaldırmaz" bölümü şöyle değiştirildi:

"Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde burjuva demokrasisi gerçek anlamda hiçbir zaman uygulanmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti 1923'te kurulduğundan ve kemalist burjuvazi iktidarını belli ölçülerde sağlamlaştırdığından bu yana (yani 1925 yılı, Takrir-i Sükûn Kanunu çıkarılıp, uygulanmaya başladığından bu yana) siyasi iktidar 2018 yılına kadar parlamenter maskeli faşist bir karaktere sahip olagelmiştir. Belirli dönemlerde (örneğin 1946 sonrası kısa bir dönem, 1950 Demokrat Parti'nin ilk iktidar döneminin ilk ayları, 1961 Anayasası ertesi kısa bir dönem, 1970'li yılların son dönemi) ve demokratik haklardan kısmi yararlanma imkânlarının varlığı bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

24 Haziran 2018 seçimleri ile birlikte artık Türkiye adı "Cumhurbaşkanlığı Sistemi" olan Türk tipi başkanlık sistemi ile yönetilen bir ülkedir! Türkiye'de, faşizmin üzerine örtülen parlamenter demokrasi maskesi bir kenara bırakılmıştır. Faşizm başkanlık yönetim sistemi ile uygulanmaya başlanmıştır. Seçilmiş başkan tarafından atanan yürütme geçmişe oranla çok daha güçlü bir konuma gelmiştir. Şimdiye kadar kâğıt üzerinde milletin esas temsilcisi olarak, onun adına yasa yapan ve yürütmeyi millet adına seçen ve denetleyen parlamentonun yürütmeyi seçme görevi elinden alınmıştır. Denetleme görevi ise gerçekte nerede ise imkânsız kılınmıştır. Gelen böyle bir sistemdir. Bu gerçekte 1923'den beri süren yapının, işleyişin kökten değişimi, I. Cumhuriyet'in sonu, II. Cumhuriyet'in başlangıcıdır. Evet, gelen II. Cumhuriyet'tir. Bu cumhuriyet de I. Cumhuriyet gibi burjuvazinin sınıf diktatörlüğüdür. Bu cumhuriyet, birincisinden faşist yapıyı devralmış ve bugün yoğun bir biçimde uygulayan, öncülü gibi faşist bir diktatörlüktür. Birincisinden temel farkı birinci cumhuriyetteki yönetici konumda olan laikçi kemalist bürokrat elitin yerini kültürel İslamcı, pragmatist, popülist ve meşruiyetini (şimdilik) halk desteğinden alan bir elitin almış olmasıdır."

30. Madde: S. 22, "20. yüzyılın ilk soykırımının, Ermeniler üzerindeki soykırımının… " denilen yerde "20 yüzyılın ilk soykırımının" tespiti silindi.

32. madde: S. 23'te yer alan:

"Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinin sınıfsal yapısı 2008 istatistikleri temelinde kabaca şöyledir:

Nüfusun yarısından fazlası (%53) üretim aracı sahibi olmayan, yaşamak için ücretli emeğini satmak zorunda olan emekçilerden oluşmaktadır; nüfusunun %53'ü proletaryadır. Nüfusun %4,5'u çok küçük ölçüde üretim aracı sahibi olmasına rağmen, geçiminin esas kaynağı yaşamak için satmak zorunda kaldığı ücretli emeğidir. Bu bölüm yarı proletaryadır.

Nüfusun geri kalan kesiminin geçim kaynağı üretim aracı mülkiyeti, dolayısı ile ücretli emek sömürüsüdür. Nüfusun %42,5'u burjuvazi kategorisindedir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye/Antakya (Arabistan) bölgesinde burjuvazi sermayenin yapısı ve kullanımı açısından iki bölüme ayrılmaktadır: Devlet mülkiyeti üzerinde tasarruf hakkını kullanan bürokrat burjuvazi ve özel sermayeli burjuvazi. Burjuvazinin 5'te biri kadarı (%18,94) bürokrat burjuvaziyi oluştururken; burjuvazinin %81,06'sı özel sermayeli burjuvazi kategorisi içinde yer almaktadır. Bürokrat burjuvazinin tüm nüfus içinde payı %8,5 iken, özel sermayeli kesimin payı %34,20'dir.

Burjuvazi kendi içinde küçük burjuvazi, orta burjuvazi ve büyük burjuvaziye bölünmektedir.

Küçük burjuvazi genelde kendi işyerinde kendisi ve ailesi de çalışan, bunun yanında az sayıda işçi çalıştıran kesimdir. Burjuvazinin çok büyük bölümünü (%81,26) bu kesim oluşturmaktadır. Tüm nüfusun %34,54 ü, her üç kişiden biri bu kategoriye dâhildir. Orta burjuvazi burjuvazinin %16,38'ni oluşturmaktadır. Toplum içindeki payı %6,96'dır. İstihdamın önemli bölümünü bu kesim sağlamaktadır. Büyük burjuvazinin (özel sermayeli+bürokrat büyük burjuvazinin) tüm burjuvazi içinde payı %2,36'dır. Büyük burjuvazi tüm nüfuz içinde %1'lik bir paya sahiptir.

Nüfusun büyük çoğunluğu, yaklaşık her dört kişiden üçü kentlerde yaşamaktadır."

2008'e ait veriler temelinde yapılan bu değerlendirmede, verilerdeki değişiklere bağlı olarak değişiklikler vardır. Bu değişiklikler göz önünde bulundurularak bu bölümün Program yeniden yayınlanırken güncellenmesi kararı alındı. Görev yeni Merkez Komitesine verildi.

47. Madde'ye şu ek yapıldı:

"Demokratik halk iktidarı, Antakya'da yaşayan Arapların ayrı bir ulus olduğu gerçeğinden yola çıkarak, Antakya/Arabistan bölgesinin ayrılma hakkını tanıdığını ilan edecek, bu hakkın kullanımı için de özgür bir referandumun şartlarını yaratacaktır."

50. Madde: S.31'de yer alan bölüm:

"Demokratik halk diktatörlüğü, bireysel temel hak ve özgürlükler konusunda, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Genel Açıklaması'nda yer alan tüm hak ve özgürlükleri güvence altına alır, bunları daha da ilerletmeyi önüne görev olarak koyar" şöyle değiştirildi:

"Demokratik halk diktatörlüğü, bireysel temel hak ve özgürlükler konusunda, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde yer alan demokratik kazanımları temel alarak, bunları daha da ilerletmeyi önüne görev olarak koyar."

Parti Tüzüğü'nde Yapılan Değişiklikler
Onur üyeliği üzerine...

Tüzüğün üyelik maddesinin yedinci

maddesine şu ek yapıldı.

"Derneğimizin onur üyeleri vardır."

Tüzük Açıklamalarının sekizinci dipnotuna şu açıklamanın girmesi kararlaştırıldı:

"Derneğimize çok uzun yıllar emek vermiş, çok çalışmış, yaşlılık nedeniyle üye olmanın gerekliliklerini yerine getiremeyecek durumda oldukları için partili olmaktan çıkan, fakat parti için yapabileceklerinin tümünü örgütsüz olarak yerine getiren üyelerini onur üyesi olarak kabul eder."

Parti Tüzüğü'nün 4. maddesinde *"Her yeni üye için (1) yıllık adaylık süresi vardır"*, cümlesinden sonra şu ek yapıldı. *"Partiye üyelik müracaatı yazılı olarak yapılır."*

Parti Tüzüğü'nün parçası olan "Tüzük Maddeleri Üzerine Açıklamalar " bölümünde "Parti Programının Kabülü Şartı Üzerine" başlıklı 2. maddesi bütünüyle silindi.

Bu bölümde partimiz henüz bir programa sahip değilken, bu programın temelini oluşturan görüşlerimizin yer aldığı temel belgeler yer alıyordu. Programın karar bağlanmasından sonra buna ihtiyaç kalmamıştır.

Komintern'in Dağıtılmasıyla İlgili Tavrımız

Komintern'in dağıtılması ile ilgili olarak partimizin 7. Kongresi'nde şu karar alınmıştı:

"Bilindiği gibi Komintern, KEYK'in 28 Mayıs 1943 tarihinde, alıp partilerin onayına sunduğu bir kararla dağıtılmıştır.

Biz bu dağıtma kararı ile ilgili olarak, Komintern'in "SB'nin milliyetçi dış politikasının bir aracı" olduğu ve SB'nin milliyetçi çıkarları gereği dağıtıldığı biçimindeki suçlamaları, doğru ve haklı olarak 'iftira' olarak değerlendirdik ve geri çevirdik.

Aynı biçimde, Komintern gibi bir örgütün dağıtılmasının 'ilke'lere aykırı olduğu, böyle bir örgütün dağıtılmasının ilkesel olarak yanlış olduğu ve reddedilmesi gerektiği şeklindeki görüşleri de haklı ve doğru olarak ret ettik. Komintern'in proletaryanın enternasyonal örgüt biçimlerinden biri olduğu, her örgüt biçimi gibi, O'nun da dağıtılmasının, ilkesel olarak ret edilemeyeceğini savunduk.

Bunlar bu bağlamda önümüzdeki dönemde de bu konuda savunmaya devam etmemiz gereken doğru görüşlerdir.

Biz bunların yanında fakat şu tespiti de yaptık ve bu da bizim bu konudaki şimdiye kadarki çizgimizin bir parçasıdır:

"Komintern'in dağıtılmasının gerekçeleri bütünlük içinde ele alınıp incelendiğinde, bunların tutarlı gerekçeler oldukları görülür." (Bkz. "Stalin Eleştirileri Üzerine", s. 142)

Biz bu tespitin kaldırılması, çizgimizin bir unsuru olmaktan çıkarılması gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü bu gerekçeler yakından incelendiğinde, bunların bir bölümü bize tutarlı gerekçeler olarak görünmüyor.

Şöyle ki: Dağıtma kararında sayılan gerekçeler şunlardır:

"Komintern'in örgütlenme biçimi... işçi hareketinin tek tek ülkelerdeki büyümesi ve onların görevlerinin karmaşıklaşması ile birlikte gitgide eskidi, evet hatta ulusal işçi partilerinin daha fazla gelişmesinin önünde bir engel hâline geldi."

Bizce bu gerekçe tutarlı bir gerekçe değildir. Ortak bir genel çizgiye sahip bir uluslararası merkezin varlığı neden ulusal partilerin daha fazla gelişmesinin engeli hâline gelmiş olsun? Pratikte bu böyle mi oldu? Ulusal partiler Komintern'in dağıtılmasıyla daha mı güçlendiler? Hangi ulusal parti, bu karar sonrasında daha güçlendi? Pratikte bu karar ertesinde ulusal partilerde revizyonist güçler daha rahat hareket etmeye başladılar.

"Her tekil ülkenin işçi hareketinin öncüsü tarafından yığınların bütün ulusu kapsar biçimde harekete geçirilmesi kendi devletleri çerçevesinde çok daha iyi ve verimli olmaktadır."

Bunun Komintern'in dağıtılmasının gerekçesi yapılması tutarlı değildir, çünkü Komintern'in varlığı zaten burda yapılan tespitle çelişen bir şey değildir. Tabii ki Komintern'in her üyesi, her seksiyonu kendi 'devletleri çerçevesinde' faaliyet yürütmektedir. Komintern 7. Kongresi, hatta Hitlercilerin, komünistlerin 'Moskova'dan' yönetildiği yaygaralarını boşa çıkarmak kaygısıyla da –bu kararda da belirtildiği gibi– KEYK'in "Komünist partilerin örgütsel içişlerine doğrudan müdahale etmekten kaçınması" kararını almıştı.

"Tek tek ülkelerdeki komünist partiler büyüdü, onların yönetici kadroları siyasi olarak olgunlaştı."

Bu gerekçede yapılan tespitlerin doğru olduğunu varsaysak bile, bunun Komintern'in dağıtılmasının gerekçesi hâline getirilmesi doğru değildir, tutarlı değildir. Komintern'in varlığı tek tek ülkelerdeki komünist partilerin büyümesi ve kadroların olgunlaşmasıyla çelişmez. Onun varlığı bundan daha da ilerletilmesine hizmet eder. Kaldı ki, bu tespitlerin, özellikle 'siyasi kadroların olgunlaşmış olduğu' tespitinin pek doğru olmadığı, sonraki gelişmelerde açıkça ortaya çıkmıştır. İşte Yugoslavya Komünist Partisi'nin tutumu. İşte Fransa Komünist Partisi'nin, İtalya Komünist Partisi'nin durumu. İşte hatta SBKP'nin durumu!

**Hitlerciler başka devletler içinde, komünistlerin bu devletlerin içişlerine karışması üzerine yaygara kopardı, koparıyor. Bu tek tek seksiyonların anti-Hitlerci savaşta işini güçleştiriyor.*

Bu gerekçe anlaşılır bir gerekçedir. Nitekim Stalin'de bu konuda alınan karar hakkında Reuter muhabirinin sorduğu sorulara verdiği cevapta yalnızca bu gerekçeyi getiriyor.

O şöyle diyor:

"Komünist Enternasyonal'in feshedilmesi ortak düşman Hitler faşizmine karşı özgürlük yanlısı bütün ulusların ortak saldırısının örgütlenmesini kolaylaştırdığı için doğru ve zamana uygundur." (Bkz. Stalin, Cilt 14, s.347-348)

Yani Stalin'e göre Komintern'in tasfiyesi, anti-Hitler koalisyonu ve anti-Hitler savaş içinde alınan ve bu savaşı kolaylaştırmak için alınan taktik bir karardır.

Bizce diğer gerekçeler, yukarda açıkladığımız biçimde tutarlı gerekçeler değildir.

Bu durumda "Gerekçeler bütünlük içinde ele alınıp incelendiğinde bunların tutarlı gerekçeler oldukları görülür" tespiti, partimizin çizgisinin bir unsuru olmaktan çıkarılmalıdır. Nisan 2001"

11. Kongre'miz, "Komintern'in dağıtılmasıyla ilgili" olarak 7. Kongre'nin aldığı kararı bir kez daha onayladı.

Marksist-Leninist Olarak Değerlendirilmenin Güncel Kıstasları Üzerine

3. Parti Kongresi, marksist-leninist olarak değerlendirilmenin güncel kıstaslarını karara bağlamıştı. Bu kıstaslar içinde marksist-leninist klasikler kavramının tanımı da yapılıyor, bu tanım da marksist-leninist olarak değerlendirmenin kıstaslarından biri olarak sayılıyordu. 10. Parti Kongresi, marksist-Leninist klasikler tanımının marksist-leninist olarak değerlendirmenin kıstası olarak kullanılmasının gelinen yerde içerik tartışmalarının ilerletilmesinin önüne engel hâle geldiği gerekçesi ile bu kavramı kullanmama yönünde karar aldı.

10. Kongre sonrasında bu kararın artık Marks, Engels, Lenin, Stalin'i Marksizm-Leninizm'in klasikleri olarak görmediğimiz biçiminde yorumlandığını gördük. Bu bağlamda 11. Kongre'miz şu kararı aldı:

"Bizim "ML klasikleri" kavramını, bu kavram ve onun içeriğini doldurduğumuz biçimi yanlış olduğu için değil, tartışmanın "klasik mi değil mi" tartışması biçiminde kavram tartışmasına sıkıştırılıp, darlaştırılmasını engellemek için kadırdık.

Yoksa, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in, ML bilimine ve dünya proleter devrimine katkıları <u>açısından konumları ve yerleri çok özeldir."</u>

10. Kongre'de alınan kararda Marks, Engels, Lenin, Stalin'in çok özel konumları, Mao ile de karşılaştırma içinde şöyle somut olarak konmaktadır:

"Marx ve Engels Marksizmin kurucularıdır. Lenin, Marksizm'i emperyalizm çağının Marksizmi olan Leninizm'e geliştiren komünist önderdir. Stalin, Lenin'den aldığı bayrağı daha ilerilere taşıyan, bugüne kadar yaşanan en önemli ve en gelişmiş sosyalizmi inşa deneyiminin önderidir. Mao Zedung, ML'yi Çin'in somut şartlarına uygulayarak Çin Devrimi'ne önderlik eden ML önderdir. Bunların her birinin ML'ye, Proleter Dünya Devrimi'ne katkıları muazzamdır. Tabii ki aralarında farklılıklar vardır. Örneğin, Mao Zedung'un gerisinde SB'deki inşa deneyimi bulunan ortamda Stalin'e getirdiği çoğu yanlış eleştiriler onu revizyonizme karşı mücadelede diğerlerinden daha geri bir konuma koymaktadır. Fakat bu ne Mao'yu en büyük ML'lerden biri olmaktan çıkarmakta, ne de diğerlerinin ilkesel hiç bir hata yapmadığı anlamına gelmemektedir.

Marksizm işçi sınıfının bilimidir. Bu bilimin temel taşlarını koyanlar, sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkarıp bir bilim hâline getirenler, Marksizm'in kurucuları Marx ve Engels; bu bilimi devralıp yeni şartlardaki köklü değişikliklere cevap veren biçimde geliştiren bir üst aşamaya Leninizm aşamasına yükselten Lenin; Leninizm'i kavrayan, kavramlaştıran ve bugüne kadar dünyadaki en gelişmiş sosyalizm inşası deneyimine önderlik eden Stalin tabii ki Proleter Dünya Devrimi tarihinde çok özel bir yere sahiptirler.

Mao Zedung, özellikle Stalin'e yönelttiği yanlış eleştirilere ve Çin'in özel şartlarında milli burjuvazinin bir bölümü ile birlikte sosyalizmi inşa teorisine rağmen, Çin Devrimi'nin ve BPKD'nin önderi olarak proleter dünya devriminin 20. yüzyıldaki en önemli

önderleri içinde MELS'in hemen ardında yerini almıştır." (Bolşevik Partizan, sayı 171, s.68-69, Nisan 2015)

Kürtaj Tartışması Ve Komünistlerin Tavrı Hakkında

Sovyetler Birliği'nde 1936 kararnamesi ile kürtaj yasaklandı. Bu bağlamda 2012'ye kadar çizgimiz şöyle idi:

"Gizli kürtajın yeniden artması ve bunun birçok durumda kadınların sağlığını tehdit ettiği tespit edilmesine rağmen, kürtaj yasağı ancak 1955 yılında kaldırılmıştır. Başta komünist partisi olmak üzere, Sovyet devletine bizim eleştirimiz bu noktadadır. Çocuk eğitiminin toplumsallaştırılmasının tam olarak gerçekleşmemiş olduğu; konut sorununun tam olarak çözülmemiş olduğu; gebelikten koruma araçlarının yetersiz ve az olduğu koşullarda ve somut bu koşullar nedeniyle gizli kürtajın yeniden artmasının tespit edildiği durumda, yani 1938-1939'larda bu yasa yeniden değiştirilebilir, geri çekilebilirdi. Çünkü kararnamemin onaylandığı dönemdeki değerlendirmenin tersine, yaşamın kendisi Sovyetler Birliği'nin somut koşullarının, kürtajın yasaklandığı şartlarda kitlesel gizli kürtajı engellemeye henüz izin vermediğini göstermişti. Bu noktadan itibaren komünist partisi ve Sovyet devleti bir dizi sorunda sergilediği esnekliği göstermeli, değerlendirmedeki yanlışlığını zaman kaybetmeden düzeltmeliydi.

Kürtaj sorunuyla ilgili olarak burada Sovyetler Birliği'ne ve onun öncüsü komünist partisine yönelttiğimiz eleştirinin burjuva ve feminist eleştiricilerden temelden ayrıldığını tekrar vurgulamakta yarar görüyoruz. Bu temel fark kendisini, bizim, birincisi, sosyalist devletin belirli bir nüfus politikası izleme hakkını ve yükümlülüğünü kabul etmemiz, ikincisi, kadının çocuk doğurmasını toplumsal bir fonksiyon olarak görmemiz ve nihayet kürtaja karşı mücadelenin bir aracı olarak yasaklayıcı yasaları genel ilke olarak değil, Sovyetler Birliği'nin yukarıda açıkladığımız somut koşullarında reddetmemizde göstermektedir."

**Sosyalist bir devletin belirli bir nüfus politikası izleme hakkı ve yükümlülüğü vardır.*

**Kadının çocuk doğurmasını sosyalizmde toplumsal bir fonksiyon olarak görüyoruz.*

**Kürtajın yasaklanmasına genel ilke olarak karşı değiliz. Sovyetler Birliği'nde, gizli kürtajın artması, çocuk eğitiminin tam olarak toplumsallaştırılamadığı, konut sorununun tam olarak çözülemediği, gebelikten korunma araçlarının yetersiz ve az olduğu koşullarda, kürtaj yasağının yeniden gözden geçirilerek, 1938-1939'larda geri çekilmemesini yanlış buluyoruz."*

2012'de bu değerlendirmemizde genel olarak kürtaj yasağına karşı bir konum savunmaya başladık. Sovyet deneyimi konusunda da görüşümüzde belli bir değişiklik oldu. 2012'den itibaren savunduğumuz görüş şudur:

Sovyetler Birliği deneyiminin değerlendirilmesi noktasında geldiğimiz yerde şunları düşünüyoruz:

*"Kadınların kendi bedenleri ve doğurganlıklarını kontrol etme hakları vardır. "

*"Hiçbir erkeğin ve hiçbir devletin

Bolşevik İnisiyatif (Almanya)'nın 11. Kongre'ye Mesajı

Değerli yoldaşlar,

Bolşevik İnisiyatif (Almanya) olarak 11. Olağan Kongre'nizi komünist duygularımızla selamlıyoruz.

Uluslararası Komünist Hareketi'n en zayıf dönemini yaşadığı günümüzde, sosyalizmin/komünizmin revizyonizm tarafından ağır yaralar aldığı ve işçi ve emekçiler arasında çekiciliğini kaybettiği, milliyetçiliğin, dinciliğin, antikomünizmin, burjuva ideolojisinin her türünün işçi ve emekçi yığınların bilincini belirlediği bir dönemde yaşıyoruz, Bu lanetli ortamda proleter dünya devriminin bir parçası olarak Kuzey Kürdistan/Türkiye'de Bolşevik bir örgütün varlığı ve tüm zorluklara rağmen mücadele vermesi, proleter dünya devriminin bir parçası olan bizlere de güç ve cesaret veriyor.

Evet, yoldaşlar, dünya çapında biz komünistlerin gücü görevlerimizle karşılaştırdığımızda ne yazık ki zayıf. Objektif şartlar bizim aleyhimizde. Fakat bu şartlar hep böyle kalamaz ve kalmayacaktır da. Bize düşen esas görev devrimin sübjektif gücünü, yani devrime önderlik edecek kurmayı, Bolşevik Parti'yi inşa etmektir. Objektif koşulların aleyhimize olduğu günümüz koşullarında bu görevi yerine getirmek çok zor ve aynı zamanda olağanüstü öneme sahip bir görevdir. Bunun temel anahtarı da her yoldaşın ortak davamıza tüm gücü ve yüreği ile sahip çıkıp yapabileceğinin en fazlasını yapmaya çalışmasıdır.

Yeni yoldaşlar kazanmak güncel olarak oldukça zor. Kimi yoldaşlar bu durum karşısında umutsuzluğa kapılıp safları terk edebiliyor. Fakat umutsuzluğa kapılmamak, tersine ortak davamıza daha sıkı sarılmak bizim elimizdedir. "Gerçekçi olup imkânsızı istemek" arasındaki dengeyi doğru

kadınları doğurmaya zorlama hakkı yoktur!"

*"'Her devletin nüfus politikası gütme hakkı vardır' doğru önermesinden yola çıkarak, devletin bu hakkı kürtaj yasağı ve dolayısıyla kadınların doğurganlığının baskı ve zorla kontrolü biçiminde kullanmasının yanlış olduğu ve geri teptiği Sovyetler Birliği'ndeki deneyimde kendini göstermiştir. "

*Kürtaj haktır. Bu hakkın yasaklanması yanlıştır. Yapılması gerekli olan kürtajı yasaklamak değil, kürtajı ortaya çıkaran koşulların değiştirilmesi için mücadeledir.

*"Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ortadan kaldırıldığı,

temele oturtup uzun vadeli ve uzun nefesli çalışmanın birer neferi olmak her komünistin başarabilmesi gereken şeydir.

Komünizm için mücadelede reformizmin ve oportünizmin her türüne karşı hem Kuzey Kürdistan/Türkiye hem de proleter dünya devrimine yaptığınız katkıları bizim katkılarımız olarak kabul ediyor ve ortak mücadelemize verilen büyük bir destek olarak görüyoruz. 10. Kongre öncesinde Sovyetler Birliği'nde Kapitalizmin Restorasyonu (Sosyalizmden Geri Dönüş Sorunu) konusunda yapmış olduğunuz kapsamlı çözümlemeler bizi de güçlendirdi. Biz bu temelde bizim çözmemiz gereken sorunlardan biri olan Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin değerlendirmesi işine başladık. Bu konuda da ortak tartışmalarımız bizi ilerletiyor.

Ortak çalışmalarımız, emperyalizmin, enternasyonal gericiliğin, emperyalist ve gerici savaşların, erkek egemenliğinin, şovenizmin, ırkçılığın, çevre tahribatının hüküm sürdüğü ve Uluslararası Komünist Hareketin zayıf olduğu bir dönemde, Bolşevik çizgimiz temelinde Uluslararası Komünist Hareketi'nin güçlendirilmesi için ortak çalışmamız özel bir önem taşıyor.

Ortak çalışmalarımızı ilerletmek ve güçlendirmek umudu ve beklentisiyle, 11. Kongre'nizin başarılı geçmesini dileriz.

Bolşevik Parti'nin Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki her başarısını kendi başarımız olarak göreceğimizden emin olabilirsiniz. Bunun için gerekli olan yol gösterici siyasi görüşlerin 11. Kongre'ye sunulan "Siyasi Rapor"da ve özellikle de "Örgütsel Rapor"da ortaya konmuş olduğunu düşünüyoruz. Biz de kardeş örgütünüz olarak elimizden geldiğince siyasi ve teorik çalışmalarınıza destek vereceğimizi burada bir kez daha belirtiyoruz.

11. Kongre'nizde gelecek dönem çalışmalarına yol gösterecek, ileriye taşıyıcı kararların alınması ve tek tek her yoldaşın bu kararlardan esinlenerek bir örgütmüş gibi mücadeleye sarılması dileğiyle başarılar dileriz.

Bolşevik selamlarımızla,

Bolşevik İnisiyatif (Almanya)
Merkezi Yönetimi a.

çocuk bakımı ve eğitiminin toplumsallaştırıldığı, kadın-erkek eşitliğinin lafa değil, gerçekten yaşam bulduğu sosyalizmin inşasıyla diğer bir dizi kötülük gibi kürtaj da yok olup" gidecektir.

11. Parti Kongresi, 2012'den beri savuna geldiğimiz tavrın bizim çizgimiz olduğunu onayladı.

Bu değişikliğin bilince çıkarılmamış olduğunu da tespit etti.

Antakya/Arabistan Ve Arap Ulusu Hakkında

Antakya/Arabistan bölgesinde yaşayan Araplar bir ulustur. Tarihsel süreç içerisinde, Antakya/Arabistan

bölgesi kimi zaman ayrıcalıklı konumunu korumuş ve Osmanlı döneminde de Halep Vilayeti'ne bağlı Sancak statüsünde özerk bir bölge olarak varlığını sürdürmüştür. T.C. devleti, Antakya'yı iltihak edene kadar bu bölge özerk bir bölgedir.

Stalin'in ulus tanımından yola çıkıldığında Antakya/Arabistan bölgesinde yaşayan Arapların bir ulus olduğu çok açıktır. *"Ulus, tarihi olarak oluşmuş, dil, toprak, iktisadi yaşantı birliği ve kültür birliğinde ifadesini bulan ruhi şekillenme birliği temelinde oluşmuş istikrarlı bir insan topluluğudur"* ("Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu", Stalin, s.15, İnter Yayınları, 1996 İstanbul)

Toprak Birliği: Bir ulusun oluşması bir süreç işidir. Bir ulus, ancak sürekli ve düzenli ilişkiler sonucu, insanların, kuşaktan kuşağa ortak yaşamı sonucu oluşur. Bu ortak yaşam, ortak bir toprak parçası üzerinde meydana gelir. Antakya, coğrafi olarak Suriye'nin parçasıdır. Antakya bölgesinde ağırlıklı olarak Araplar yaşamaktadır. 1938'de İskenderun Sancağı'nda yapılan nüfus sayımına göre; 350 bin olan nüfusun 280 bini Araplardan oluşmaktadır. Suriye'nin bir parçası olan Antakya'da Arapların toprak birliğinin varlığı açıktır.

Hatay'ın Osmanlı dönemindeki adı Liva İskenderun'dur. Liva İskenderun'un ismi kemalistler tarafından Hatay olarak değiştirilmiştir. Liva İskenderun, İskenderun, Antakya ve bu sınırlar içinde yer alan tüm, köyler, beldeler ve ilçelerden oluşmaktadır. Liva İskenderun, tarihte, Ortadoğu'nun üçüncü önemli merkezi olarak kayıtlara geçmiştir. Bu topraklar, Grek, Roma, Pers, Bizans, Haçlılar tarafından sürekli işgale uğramıştır. Liva İskenderun, 1515'den itibaren Osmanlı devletinin egemenliği altına girmiştir. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Fransız emperyalistleri bölgeyi işgal etmiştir. 2 Eylül 1938'de, Suriye üzerindeki Fransız mandası kalktığında, Liva İskenderun'da "bağımsız" Hatay devleti ilan edildi. 23 Haziran 1939'da "Hatay Millet Meclisi" T.C.'ye iltihak kararı aldı. Fransa askerlerini çekti. 23 Temmuz 1939'da İskenderun Sancağı'nın Türk devleti tarafından ilhakı tamamlandı. İlhak öncesinde Türk devletinin bilinçli ve planlı şekilde İskenderun'un nüfus yapısını değiştirme süreci vardır. İskenderun'un T.C. tarafından ilhakı, İskenderun yerli Arap halkı çoğunluğunun kendi kaderini tayin hakkının açıkça çiğnenmesidir.

Liva İskenderun toprakları üzerinde yaşayan Arapların bir ulus olduğunu savunan ve ulusal mücadelenin verilmesi gerektiğini savunan gruplar/kişiler vardır. Devrimden sonra, Liva İskenderun halkı nasıl yaşayacağına kendisi karar verecektir. Ayrı devletini kurabileceği gibi gönüllü temelde halkların birlikte yaşayacağı bir cumhuriyette de yer alabilecektir. Suriye ile birleşme durumu da ulusun ayrılma hakkını kullanması için var olan çözümlerden biridir.

Dil Birliği: İskenderun halkının çoğunluğunun konuştuğu ortak bir dili vardır. Bu dilin adı Arapçadır. Dil birliği, ulusun ayırıcı özelliklerinden biridir. Liva İskenderun döneminde resmi dil Arapça idi. Tabii ki devrim ertesinde zorunlu resmi dile son verilecektir. Hiçbir dilin başka bir dil üzerinde imtiyaz kurmasına izin verilmeyecektir. Halklar zoraki baskı

olmadan kendi dillerini konuşacak ve kendi dillerinde eğitim yapacaklardır.

Ruhi Şekillenme Birliği: Ulus olarak birleşmiş insanların, rituelleri, gelenekleri ve kendilerine özgü kültürleri vardır. Uluslar yalnızca birbirlerinden yaşam koşulları bakımından değil, ulusal kültür özellikleri bakımından da birbirlerinden ayrılırlar. Süreç içerisinde, ulusun kuşaktan kuşağa meydana gelen özgün ruhsal biçimlenişi de şekillenir. Toplumların değer yargıları vardır, binlerce yılda oluşan örf ve adetleri vardır. Ruhi şekillenme birliği bir toplumu var eden temel öğelerden biridir. Ruhi şekillenme birliği, her ulusun kendine özgü bir "ulusal kültür"ü olduğu anlamına gelir. Ruhi şekillenme birliği, kültür birliğidir. Liva İskenderun'da Arap ulusunun kültür birliği vardır.

İktisadi Yaşantı Birliği: İktisadi yaşantı birliği, ortak bir iktisadî yaşamın sürdürülmesidir. İktisadî yaşam birliği, iktisadî birlik, ulusun ayırıcı özelliklerinden biridir. İktisadi yaşantı birliği, "ulusun tek tek bölümlerini bir bütünde birleştiren bir iç iktisadi bağ"dır. (Age. s.16) Ulus ve ulusal hareket kapitalizmin kategorileridir. İç iktisadi bağdan anlaşılması gereken kapitalizmin ulusun hayatına girmiş olmasıdır. Uluslaşma için, kapitalizmin toplumsal yaşantıya girmiş olması, eski içine kapalı doğal ekonomiyi yıkarak, üretimi pazara bağlama işine başlamış olmasıdır. İç iktisadi bağdan anlaşılması gereken budur. Çok uluslu, milliyetli bölgelerde "iktisadi yaşantı birliği", bölgede egemen/baskın konumda olan ulusun "ulusal pazarı"nın bir parçası hâline gelme biçiminde gelişir.

Eğer Marksizm-Leninizm biliminin ulus tanımını temel alırsak, Liva İskenderun'da yaşayan Arapların bir ulus olduğu çok açıktır. Aynı dili konuşan, aynı toprak üzerinde oturan, iktisadi yaşantı birliği ve ruhi şekillenme birliği içinde olan Liva İskenderun Arap nüfusu bir ulustur.

9. Parti Kongresi, Antakya (Arabistan) bölgesinde yaşayan Arapların bir ulus olduğu kararını almıştı. 11. Parti Kongresi, bir kez daha 9. Parti Kongresi'nin aldığı kararı onayladı. 11. Parti Kongresi, şunları bir kez daha bilince çıkardı:

–"Antakya/Arabistan bölgesi T.C. tarafından İkinci Dünya Savaşı'nın arifesindeki uygun uluslararası konjonktürden yararlanılarak ilhak edilmiş bir bölgedir."

– "Antakya/Arabistan bölgesinde yaşayan Araplar bir ulustur."

– "Ayrılma hakkı savunulmaksızın, Antakya sınırları içinde yaşayan Arap ulusunun kendi kaderini savunma hakkı savunulmuş olmaz."

– "Ayrılma hakkını kullanıp kullanmayacağı, kullanırsa nasıl kullanacağı Antakya'da yaşayan Araplar tarafından belirlenir."

Parti İsmi Üzerine

Parti Tüzüğü'nde parti isminin gelişmesinin kronolojisi ortaya konuyor. 11. Parti Kongresi, 9. Parti Kongresi'nde, Antakya'da yaşayan Arapların bir ulus olduğu kararını bir kez daha onayladı. Parti isminin değiştirilmesine gerek olmadığı, Parti isminin Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) şeklinde sürdürülmesi sonucuna varıldı. ■

Kongre Tutanağı'ndan

Kongre'de siyasi pratiğimizin değerlendirilmesinde geçen dönemde seçimlerde takınmış olduğumuz tavırlar üzerine de derinlemesine tartışmalar yürütüldü. Bu bağlamda yürütülen tartışmalarda yapılan bir katkıyı aşağıda yayınlıyoruz:

Seçimler Konusunda Bir Tavır

Bütün seçimlere yaklaşımda, bizim temel sorunumuz şu: Seçimlerde halk yığınları burjuva sistem tarafından siyasetin içine çekiliyor. Halk yığınlarının en fazla siyasetin içine çekildiği dönemler, seçim dönemleridir. Biz komünistler olarak seçim dönemlerinde halka ne diyeceğiz? Hangi siyasetle halka gideceğiz. Eğer bizim kendimizin seçimlere, kendi adaylarımızla ve komünist bir propaganda ile katılma imkânımız varsa, o zaman devrimci durumun olmadığı şartlarda, devrimci ayaklanma olmadığı şartlarda ve bizim gerçekten belli bir biçimde güç olduğumuz şartlarda, doğrudan kendi adaylarımızla, komünist propaganda ile seçimlere girebilecek durumdaysak, seçimlere katılırız. Burada temel amaç seçimlerden –ve eğer mümkün olursa seçimlerin konusu olan kurumlardan– komünist propaganda için yararlanmaktır. Bugün bu durumumuz yok. Küçük bir partiyiz. Bugünkü şartlarda bizim kendi adaylarımızın, kendi komünist propagandasıyla seçimlere katılma şansımız yok. Devrimci ve komünist olarak değerlendirdiğimiz gruplarla ortak devrimci bir platform temelinde çıkarılacak bir aday veya adaylarla da seçime katılabiliriz. Bunun şartları da bugün yok. O zaman ne yapacağız? Seçimlerde, burjuva düzenini maksimum teşhir ve bu düzenden ancak devrimle kurtulabilineceğinin propagandasını maksimum bir biçimde yapmak için yararlanacağız. Bu kadar. Seçimde çıkış noktamız, seçimlerde (Ve genelde de esas olarak) özellikle halkın da siyasileştiğinden yola çıkarak, halka doğru, komünist görüşü taşımak için katılıyoruz. Amacımız ne? İşçilerin/emekçilerin bilincini bir adım ileri götürmek. Bunun dışında seçimin bize bir yararı yok.

Şimdi bizim kendi adaylarımızla katılamadığımız durumlarda (Ve bu önümüzdeki uzun dönemde bu böyle olacak) bizim dışımızda varolan partiler içinde burjuva demokrasisine en yakın olan bir gruba, bir partiye, belli şartlar altında destek verebiliriz. Ne için? Çünkü esasında onun tabanı içinde komünist düşüncelerin daha fazla taban bulma imkânı vardır. Bizim onlarla ilişkilerimiz, diğer partilerle olan ilişkilerden değişiktir. Neden? Çünkü faşizmin olduğu şartlarda burjuva demokrasisi,

faşizme göre bizim mücadele şartlarımızı iyileştirir. Bu yüzden de biz mesela HDP'yi diğer partilerden ayırıyoruz. Ne anlamda ayırıyoruz? Bunlar faşist düzenin partisi değil. Ama kapitalizm somutunda ele aldığımızda, düzeni daha geniş ele aldığımızda, esasında HDP de kapitalist düzenin küçük burjuva partisidir. Ama bu kapitalist düzenin küçük burjuva partisinin demokrasi açısından oynadığı (ötekilere göre) olumlu bir rol var. Eğer HDP'ye destek veriyorsak ve onlarla iş yapmaya çalışıyorsak nedeni bu temel ayrılıktır.

Birlikte çalışma konusunda, biz hep, bunların içinde öncelikle kendi temel düşüncemizi yaygınlaştırmak için çalışırız. Birlikte çalışmada amacımız ve önceliğimiz budur. Siyasetimizi, HDP'nin siyasetine göre belirlemeyiz. Mesela henüz barış sürecinin tam olarak sonlanmadığı dönemde yapılan seçimler var. Ve biz dedik ki; esasında Türkiye'de Kürt sorununun evet savaşın sonlanması biçiminde çözülmesi (geçici olarak) gerek öncelikle savaştan en fazla zarar gören Kürt halkı ve bir bütün olarak Türkiye halkları, Kuzey Kürdistan halkları açısından olumludur. Ve HDP barışı savunan bir partidir. Bu yüzden destek vereceğiz, dedik. Bu kadar. Destek verelim dediğimiz seçimlerde, yoldaşlarımız HDP için oy istediler. 2015'te gerçekten barışı savunan bir tek parti vardı. Ve HDP seçimlere tek barış partisi olarak kendi programı ve adaylarıyla, egemen sınıf partilerinin bir bölümünün kuyruğunda değil, bağımsız olarak katılıyordu. HDP'nin bugünkü çizgisi bu değil. 16 Nisan 2017 Referandumunda ve özellikle de 24 Haziran 2018 seçimlerinde, başka bir tablo ile karşı karşıya kaldık. 16 Nisan Referandumunun kendi özel şartları vardı. 24 Haziran seçimlerinin kendi özel şartları vardı. 16 Nisan Referandumunun özel şartlarında esasında HDP'ye destek vermek, halka 16 Nisan

Referandumunda iki faşist sistem arasında tercih yapın demekti. 24 Haziran seçimlerinde, hiçbir şekilde gerçek anlamda fonksiyonu olmayan bir parlamento için, olağanüstü hâl şartlarında yapılan, gerçekte hiçbir meşruiyeti (burjuva demokrasisi açısından) olmayan, sonucu en baştan belli olan bir seçimde, halka biz komünistler olarak diyeceğiz ki gidin oy verin! Bu olmaz. Bu halkın bilincini ileri götürmez. En iyi hâlde halkın en ileri kesiminin aslında geri olan bilincinin kuyruğuna takılmak olur. Ama bizim derdimiz onu ileri götürmek.

Biz, seçimlere katılma siyasetimizi, hangi siyasetle andaki durumda (her somut durum değişiktir) işçilerin, emekçilerin bilincini bir adım ileri götürürüz sorusuna verilecek cevap temelinde belirleriz. Ve tabii ki bizim siyasetimizin öncelikli hedefi en ileri kesimdir. Geri kesimin bu siyaseti destekleyeceğini beklemek, bugünkü şartlarda zaten hayalcilik olur. Biz esasında şu anda, somut durumda devrimci örgütlerin çevresindeki insanlara ve HDP'nin çevresindeki insanlara anlatıyoruz derdimizi. Bunu böyle yapmak gerekir diye. Onları etkilemek istiyoruz öncelikle. Geniş yığınları, bizim siyasetimizle bugünkü şartlarda etkilemek zaten mümkün değildir.

Biz böyle bir siyasetle kendimizi tecrit ediyoruz, yalnızlaştırıyoruz, deniyor!

Bugün hemen hiç kimsenin bırakalım komünist siyaseti bir yana, gerçekte devrimci bir siyaset yaptığı yok. Birilerinin doğruyu söylemesi gerekir. Her şart altında biz doğruyu anlatmak zorundayız. Tecrit olma pahasına doğruyu söylemek, yapmak zorundayız. Uzun vadede güç ve sınıfa önder olmanın yolu burdan geçiyor.

Çokça tartışılan başka bir konu var içimizde: Biz seçimi boykot ediyorsak, neden HDP bürolarında, sandık başlarında görev alıyoruz? Taktik denen şey tam da bu. Biz öncelikle HDP'nin tabanını etkilemek istiyoruz. Ve onlara bu tavrımızla vermek istediğimiz bilinç şu: Biz, sizi düşmanımız değil dostumuz olarak görüyoruz. Ama sizin önderleriniz, size yanlış bir siyaset dayatıyor. Biz burdayız. Biz, size yardıma hazırız. Ama yardım, teknik, sandık görevlisi vb. yardımıdır. Siyaseten ayrı olduğumuz yerde, biz siyaseten ayrı olduğumuzu ve neden ayrı olduğumuzu anlatma görevine sahibiz. Bu ikisi birbiri ile çelişmez. Eğer seçimleri boykot ediyorsan HDP'ye hiçbir yardımda bulunmayacaksın! Hayır. Bunlar ayrı ayrı şeyler. Biz, bunlarla birlikte HDK denen örgüt içindeyiz. Ve hep söylediğimiz şu: Arkadaşlar biz sizinle burjuva demokrasisinin savunulmasında belli bir yere kadar ortak görüşlere sahibiz. Kürt halkının demokratik haklarını savunma bağlamında aynı saftayız. Bizi birbirimize yakınlaştıran konular bunlardır. Ama sizin önderliğinizin tespit ettiği siyasete bağlı, ona endekslenmiş bir siyaset yapmayız. Bu iki şey birbiri ile çelişen şeyler değil. Çelişir gibi görünüyor. Doğru! Ama biraz düşünüldüğünde, hiç te çelişmediği görülebilir. Alternatifler şunlar değil: Ya diyeceğiz ki, siz, bizim siyasetimizi kabul ettiğinizde sizinle iş yaparız. Ya da diyeceğiz ki, biz, sizin kuyruğunuz olmaya hazırız. Bu iki seçeneğin dışında birlikte iş yapma şansı yoktur sanılıyor. Var. Biz ne HDP'nin kuyruğu oluruz ne de HDP ancak bizim siyasete geldiğinde onunla birlikte iş yaparız. Biz hem HDP ile birlikte iş yaparız, hem de HDP'nin yanlış görüşlerini teşhir ede-

riz. Bu imkân var olduğu sürece beraber iş yaparız. Ve bugün HDP ile birlikte iş yapma imkânı hâlâ var. Yarın olur mu? Göreceğiz! Olmadığı yerde zaten iş bölümü biter. Biz kendi siyasetimizi açıkça HDP/HDK içinde savunmak ve HDP'ye de eleştiri getirerek savunma noktasında, engellendiğimiz anda deriz ki, biz yokuz.

Boykot kararı ile boykot taktiğinin HDP'ye karşı kampanyaya dönüştürülmemesi yönünde verilen direktif de birbiri ile çelişen şeyler değildir. Boykot tavrını iki türlü ele alıyoruz. Sistemi teşhir ederek boykot tavrını uygularız. İkincisi esas olarak HDP'yi teşhir ederiz. Biz, boykot kampanyasını sistemi teşhir ederek, onu merkeze koyarak yürüttük. Dedik ki; bu faşist sistem esasında hiç demokratik olmayan şartlarda güya demokratik seçim yapıyor! Yaptığı seçim, seçim değildir. Gayri meşrudur. Başka bir şey de yapabilirdik. Eğer HDP'ye karşı kampanyaya dönüştürüp yürütseydik, o zaman derdik ki, HDP denen örgüt bugünkü koşullarda esas yanlışı yapan örgüttür. HDP'nin seçime katılmasının yanlışlığını merkeze koyup bununla uğraşmamız gerekirdi. Biz tersini yaptık. Doğrusunu yaptık.

"HDP üzerinde çok baskı var ve bu baskıya karşı bizim esasında HDP'yi desteklememiz gerekir!" düşüncesini savunan arkadaşlar var. HDP'nin seçimde desteklenmesi gerektiğini, diğer şeylerin yanında, baskıya karşı olmak gerektiği ile açıklıyorlar. Baskıya karşı çıkmanın tek yolu, HDP seçimlere katılma kararı aldı ise eğer, seçimlerde HDP için çalışmak biçiminde olmaz. Biz, HDP'ye yapılan baskıya hep karşı çıktık, karşı çıkacağız. HDP'ye seçimde destek vermemek, HDP için seçim kampanyası yürütmemek, HDP'nin üzerindeki baskılara karşı çıkmadığımız anlamına gelmez. 7 Haziran seçimlerinde HDP için çalıştık. Tabii ki 7 Haziran'da, HDP'ye eleştirilerimizle birlikte HDP'yi destekledik. 7 Haziran'da insanların HDP'ye oy vermesi için ikna etmeye çalıştık. 1 Kasım 2015'te de bunu yaptık. HDP'ye baskı yapılmasına karşı eğer tavır takınacaksak ve bunun yolu HDP seçime katılacağım diye karar aldığında, onun için kampanya yürütmekse, bizim önümüzdeki dönemde seçim siyasetimizi belirleyen HDP olur. HDP'ye endeksli iş yapıyoruz demektir bu. Bu tavrın başka bir anlamı yok.

"HDP, karar aldığı zaman biz onu desteklemezsek eğer, HDP'den ayrı bir tavır takınırsak esasında, onu baskılara karşı savunmamış oluyoruz, biz yanlış yapıyoruz. Biz, küçük bir örgütüz boykot diyoruz. Ama bir büyük örgüt var, o büyük örgüt çeşitli nedenlerle mücadele ediyor, baskı altında ve kendisi açısından başarılı bir sonuç alıyor. Bu yüzden bizim esasında o örgütü desteklediğimizi göstermek için onun aldığı karara uygun tavır takınmamız lazım." Tartışmalarda savunulanın anlamı bu. Bundan sonraki bütün seçimlerde, HDP'nin küçük burjuva niteliği değişecek mi? Türkiye'de, diğer burjuva partilerinden farklı olarak burjuva demokrasisine yakın görüşler savunması gerçekliği değişecek mi? Değişmeyecek! Bundan sonra bizim seçim taktiğini tartışmamıza gerek yok. HDP ne karar aldıysa, boykot yaptıysa boykot yaparız, seçime katıldıysa eleştirilerimizle birlikte HDP için oy isteriz. HDP kararı aldığı andan itibaren onun kuyruğuna takılırız! Bu tavrın anlamı budur.

Biz HDP'den komünist tavır takınmasını beklemiyoruz. HDP, komünist bir parti değil. Biz, HDP'den demokratik bir tavır istedik. 24 Haziran seçimlerinde demokratik tavır en baştan bu seçimlerin gayri meşru seçimler olduğunu ilan edip, kendi tabanını da buna ikna etmeye çalışmaktı. Doğru tavır bu idi. HDP'nin demokratik tavrı da bu olurdu, yapmadılar. Biz, HDP'ye doğru tavrın ne olması gerektiğini söyledik. Reddettiler. Ondan sonra deniliyor ki; HDP karar almış seçime katılıyor, o noktadan itibaren biz her ne kadar boykotu doğru buluyorsak ta esasında HDP'yi desteklememiz gerekirdi! Bu tutarsız bir tavırdır.

16 Nisan Referandumunda (komünist tavır değil) doğru, tutarlı demokratik tavır, iki faşist anayasanın olduğu yerde boykot etmekti. Bunun böyle olduğunu anlattık HDP'ye! Ve gayet netti durum. Buna rağmen ne yaptı HDP? Hayır, cephesinin parçası oldular! Buradaki bütün arkadaşlar, 16 Nisan Referandumu'nda boykot tavrının doğru olduğunu savundular. 16 Nisan Referandumunda iki anayasa önerisi vardı. Birisi varolan yarı başkanlık anayasası. Diğeri partili başkanlığı getirecek olan anayasa. İkisi de birbirinden kötü olan anayasa önerileri idi. Biz dedik ki; halkı bu iki seçenek arasında tercih etmeye zorlamak, demokrasi açısından olacak iş değil. Halkın eğer demokratik bilincini geliştirmek istiyorsak; doğru olan tavır demokratik bir anayasa için mücadele etmektir. Bunun mücadelesini verdiğimiz hâlde, ne yaptı HDP? Hayır, cephesinin kuyruğuna takıldı. Çünkü HDP'nin seçim taktiğinin temelinde ne olursa olsun AKP'yi geriletme düşüncesi yatıyor. 31 Mart Yerel Seçimlerinde de böyle. Bu esasında tutarlı demokratik bir tavır değil. Türkiye'de demokrasi sorunu, sadece AKP'nin iktidardan düşürülmesi sorunu değildir. Bizim bunu hep yeniden HDP'ye anlatmamız gerekir. HDP'yi demokrasiye, demokratik tavır takınmaya zorlamamız gerekir. Biz ama eğer HDP karar aldıysa, seçime katılıyorsa, o zaman eleştirilerimizle birlikte HDP için çalışmamız gerekir! HDP için oy istememiz gerekir diyorsak, o zaman 16 Nisan Referandumunda Hayır cephesinin parçası olmamız gerekirdi. Bu tavırlardan çıkmamız lazım.

Seçime katılma, katılmama sorunu: Seçime katılma, aday göstererek ya da partiye oy verin çağrısı yaparak katılmak değildir. Komünistler her zaman seçimlere katılır. Nasıl katılır? Yapılan her seçimde somut siyaset geliştirir, propagandasını yapar. Sanki seçime katılma, ancak adaylar koyarak veya HDP'yi destekleyerek olurmuş! Seçimleri boykot etmek kenarda durmak ve hiçbir şey yapmamak şeklinde anlaşılıyor! Eğer seçimleri boykot edersen, gidip oy kullanmazsan, şu veya bu partiye destek için çalışmazsan, esasında seçimlere katılmamış oluyorsun! Egemen olan düşünce budur. Bize getirilen temel "eleştiri" bu. Deniliyor ki; "siz seçimlerde zaten hiçbir şey yapmıyorsunuz!" Seçime katılmak yalnızca bu demek değildir. Seçime katılmak sadece oy vermeye çağrı yapmak değildir. Seçimlere katılmak siyasi müdahaledir. Görüşlerimizi insanlara taşımak, insanları ikna etmek için göbeğimiz çatlıyor. Ama eğer seçimde oy vermeye çağırmazsan, seçime katılmamış oluyorsun! Ve bunlar egemen olan düşünceler. Bizim bu egemen düşünceleri kırmak için mücadele etmemiz gerekir. Onun da yolu, doğru ne ise arkasında durmaktır. ■

PARTİYE ÖVGÜ

İki tane gözün varsa senin,
Binlerce gözü var partinin.
Her yoldaşın bildiği kendi kenti,
Beş kıtanın beşini de biliyor parti.
Her yoldaşın bir vakti saati var,
Partinin ise tarih saati.
Her yoldaşı yokedebilirler her an.
Parti ise yedi değil, binlerce can.
Yığınların öncüsü o çünkü
Ve o yönetiyor cengi
Gerçeğin bilinciyle işlenmiş olan
Başyapıtların kılıncıyla.

BERTOLT BRECHT

"(...) Emperyalizm eğer engellenmezse dünyayı/insanlığı kendisi ile birlikte barbarlık içinde çöküşe sürüklüyor. Bunu engelleyecek güç işçi sınıfının, tüm emekçilerin, ezilen halkların devrim mücadeleleri içinde yeniden doğacak olan sosyalizm.

Ya sosyalizm ya barbarlık içinde çöküş!

Son dört yılın gelişmelerinin de bir kez daha ispatladığı gibi insanlığın önündeki alternatifler bunlar! Emperyalizmin reforme edilebileceği, barışçı bir emperyalist dünya olabileceği vb. boş hayalleriyle avunup kaybedecek zaman yok. Herkes seçimini yapmak zorunda! Kongre'miz bir kez daha bu gerçeğin altını çizdi. (...)"

(Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan - Türkiye)
11. Kongre Sonuç Bildirisinden)

BOLŞEVİK PARTİZAN